
Yazgımız
AŞKTIR
BİZİM

YAZGIMIZ AŞKTIR BİZİM

Denemeler

Nurgül ÖZCAN

YAZGIMIZ AŞKTIR BİZİM

DENEMELER

Nurgül ÖZCAN

IŞIK
YAYINLARI

YAZGIMIZ AŞKTIR BİZİM

Editör
Mustafa OĞUZ

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
İbrahim AKDAĞ

ISBN
975-278-151-9

Yayın Numarası
405

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Haziran 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Işık Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.isikyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
YAZGIMIZ AŞKTIR BİZİM

İkinci Bölüm
BİR ANLIK DÜŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

YAZGIMIZ AŞKTIR BİZİM

Bu da Benim Düğünüm Olsun

"Gelirim ey dost; ayaklarım kanasa da dikenlerden, dar kafeslerden kurtulup, zincirlerimi kırıp yine Sana gelirim. Gelmesem Sana, Sensizlikten yok olurum. Yolunda ölmek için, Seni ararken, Sende tükenmek için gelirim."

Yalınayak, başı açık dosta kavuşmanın hayaliyle çıktım yola.'

Gül'e doğru savurdu rüzgâr beni.

Dağın bağrındaki ateşten, kâinatı ısıtan güneşten sordum gül diyarını.

"Güllerin Efendisi'nden destur almak için ne lâzım." dedim. O'nun adını duyunca; dile geldi dağlar ve taşlar, tebessüm etti güneş. Hepsi bir ağızdan:

"Teri gül kokan Gül Sultanı'ndan kabul görmek için seherlerde kul olasın, bel kırıp boyun burasın. Hakk'a yönelip el pençe divan durasın." dediler.

Sonra: "İnsan olana saygı duyasın, kırık gönüllerde tahtlar kurasın, yaralı gönüllere muhabbetinle merhem olasın." diye nasihatte bulundular.

"Hakk'ın sadık dostuna, hidayetin güneşine, inayetin göz bebeğine, rahmetin timsaline, rububiyet saltanatının dellâlına, kâinatın muallimine, Habib-i Zîşan'a ve O'nun âline ve ashabına milyon kere salât ve selâm olsun." dediler.

Âh Efendim, Can Efendim, Gül Efendim!

Dosta giden çile dolu yollarda, getirdiğin huzura, nurunun aydınlığına muhtacım.

Bilirim kılâvuzu Sensin, dosta çıkan yolların, haritası Sana emanet edilmiştir gül coğrafyasının. Günahkâr bedenimi yüklenip azıksız bir heybeyle, nuruna kavuşmak ve şefaatine ulaşmak için yöneldim kapına. Güneşin ağlayarak doğduğu bir vakitte, sızlanışım vardır ney misali. Serin seherlerde uykularımı kaçıran hasretin vardır.

Seni ararken rüzgâra döktüm derdimi.
Sessiz bir 'âh'la kanatlandı kuşlar.
Ağır ağır aktı mavi bir menzile doğru bulutlar.
Kanayan gül yapraklarından, yaralı bülbüllerden geldi selâmı baharın.

'Andım yine Seni her şey yâdımdan silindi
Hayalin gönlümün tepelerinde gezindi
Bu bir serap olsa da hafakanlarım dindi
Andım yine Seni her şey yâdımdan silindi.'

Hayalini kurdum binlerce yıl uzaktan. Bir tebessümüne hasret kaldı günahkâr bakışlarım. Sen bir serap gibisin içimin çöllerinde; yaklaştıkça uzaklaşan, uzaklaştıkça yaklaşan ve yakan...

Hayalin bile serinliktir kavrulan ruhum için, hayalin bile tat verir acıyan yüreğime. Adın geldiği ve ismin can olduğu zaman cümlelerimin özüne, yok olur bütün düşmanlıklar ve savaşlar. İhtiyar dünya bin defa şahittir buna.

Hz. Ömer'in öfkesi, potanda eridi Efendim. Hz. Vahşi, günahları için gözyaşı dökmeyi Senden aldığı nâmeyle öğrendi.

Gel Efendim,

Bir gece yarısı cesedime can olmak için gel, damarlarıma aşkınla dolmak için gel!

Ah Efendim, andım yine Seni her şey yâdımdan silindi.

'*Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam*
Ruhlar gibi yükselip de ufkunda dolaşsam
Bir yolunu bulup gönlünden içeri aksam
Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam.'

Keşke hep aşkınla oturup aşkınla kalksam. Aşkının odunda pervaneler gibi can verip yansam. Ebediyete ayarlı kalbimi, "Ya Bâkî Ente'l-Bâkî" sırrıyla Hakk'a hediye sunsam. Kalbini nasıl yarıp arındırdıysa melekler, ben de Seni rehber edinip kirlerimden arınsam. Rabbim'e giden yolda dünyadan firar etsem, merhametinin gölgesine sığınsam. Ürkek ceylan misali yanına sokulsam. Bir yolunu bulsam, muhabbet menbaı olan gönlüne aksam. Ve yanlış efendilere köle olmaktan ebediyen kurtulsam.

Keşke hep aşkınla oturup, aşkınla kalksam..

'*Anlasam vuslata ne zaman ferman gelecek*
Hicranla yanan gönlüm durmadan inleyecek
İnleyip en taze hislerle hep bekleyecek
Anlasam vuslata ne zaman ferman gelecek?'

Anlasam vuslata ne zaman ferman gelecek? Beni de çağırır mı çağları delen sesin? Bir dua sonrası ay yüzünle yüzüme bakıp, "Günahkâr olsan da gel!" der misin? İçimdeki sancının adı nedir, Efendim? Nedir beni bu zamansız mekânsız hasrete çeken, bu yüreğimdeki ağırlık, bu mücrim halimle ötelere duyduğum iştiyak da ne?

Sadık dostun Ebu Bekir, öfkeye galip gelen Ömer, edep tacını giyen Osman, sırrını emanet ettiğin ilim kapısı Ali (r.anhum) hürmetine, beni de kucakla şefaatinle.

Nerededir gönlüne akan yol?

Sana vuslatın şartı can mıdır söyle?

Kurban olsun canım Hakk'ın yoluna, vuslatına ferman gönder Efendim.

'Kalbim bir güvercin kalbi gibi titrerken ardından
Ne olur sana ulaşmam için kanadından
Bir tüy ver, pervaz edeyim hep ardından
Kalbim bir güvercin kalbi gibi titrerken ardından.'

Bedenim kafes Efendim, kalbim tutsak bir güvercin gibi titriyor kafesinde. Uzaklığın çekilesi dert değil. İsmini ansam gecenin ıssız saatlerinde, bir cuma sabahı uykuyu beyninden vurarak duaya dursam, gül kokan bir muştuyla gelir mi melekler? Korkuyorum bu gurbette Sensiz kalmaktan. Yüreğim Sensiz karanlık, yüreğim Sensiz gece... Sana doğru kayıyor gönlümün göklerinde yıldızlar. Bir gece kirpiklerim kapansa; Sen, gül kokunu yüklenerek bir bahar edasıyla gelsen güneş gibi ısıtsan buzdan duygularımı. Rüyalarım şeref bulsa güneşi kıskandıran cemalinle. Kur'an ilmini elinden içsem ab-ı hayat misali. Taif dönüşü ettiğin dua hürmetine kabul görsem tarafından, Efendim...

'Ey kupkuru çölleri cennetlere çeviren gül
Gel o bayıltan renklerinle gönlüme dökül!
Vaktidir, ağlayan gözlerimin içine gül
Ey kupkuru çölleri cennetlere çeviren gül.'

Ey susuz kalanlar için parmaklarından pınarlar akan Sevgili! Yaradan, 'Habibim' demiş Sana, "Sen olmasaydın gökleri yaratmazdım." diye ilân etmiş âleme. Ağaçlar köklerini sökmüşler toprağın bağrından yanına gelmek için. Hurma kütüğü inlemiş rıhletinin ardından.

Ey taşlarla bile konuşan Sevgili!
Bir gün gelsen bana,
Ağlayan gözlerimin tâ içine sürmeli gözlerinle nazar kılsan,
Nurun aksa gözlerimden gönlüme.
Ve öylece yanarak menziline varsam.

'Mecnun gibi arkanda koşan kulun olayım
Bir kor saç içime ocaklar gibi yanayım
Sensiz geçen bu acı rüyâdan kurtulayım
Mecnun gibi arkanda koşan kulun olayım.'

Eğer dünya bir nefeslik dar mekânsa ve bu mekâna gelmek imtihansa kul için, Mecnun eyle beni de gerçek Leyla'ya. Hubeyb gibi, Mus'ab gibi, Enes bin Nadr gibi, Ashab-ı Bedr ve Şüheda-yı Uhud gibi...

Candan canândan, evlâd u ıyâlden geçerek Sana geleyim. Şehadet olsun sensizliğin bedeli. Bir kor saç ki içime, ocaklar gibi yanayım. Bu can yoluna kurban, anam-babam sana feda olsun yâ Rasulallah.

'Aklım Senden uzakta kaldığı günleri saymakta
Ruhuma sisli-dumanlı bir kasvet yaymakta
Göster çehreni ki güneş guruba kaymakta
Aklım Senden uzakta kaldığı günleri saymakta.'

Kalbimin çekirdeğinde inceden bir sızı; bu sızı Senden Efendim. Sensizlikle imtihan etmesin beni Yaradan. Sana ulaşmak zor olsa da Sana ulaşma arzusunu, Senden uzak kalma korkusunu içimden almasın. Bu diyarlarda vakit dolmadan, ölüm meleği emanetini almadan, güneş guruba kaymadan vaslına ermekle müjdelesin. Beni bensiz bıraksın; ama Sensiz bırakmasın.

'Son demde hiç olmazsa gurûbum tulû olsun
Gönlüm ufkunun en taze renkleriyle dolsun
Her yanda tamburlar çalsın neyler duyulsun
Son demde hiç olmazsa gurûbum tulû olsun.'

Ah Efendim, Can Efendim, Gül Efendim!

"Kefenimi saçlarımdan giymeye başladığım şu demde", Sana döndüm yüzümü. "Zaifem, bîkesem âcizem, alîlem, me-

det cûyem zidergâh et ilâhî." Dualarım, hep Senden yana. Fidanları bile yeşertir gözyaşlarım. Kapanırken bu âlemde gözlerimde perdeler, Sen tut ellerimi. Öyle bir alayla gel ki beni almaya, sümbüller, nergisler, lâleler eşlik etsin endamına. Her tarafta tamburlar çalsın, neyler duyulsun, rüzgâr gül kokunu kâinata savursun. Ağaçlar, yapraklar bu neşveyle düğün meclisi kursun. Bari son demimde ruhum huzurla dolsun. Neyin eksik olur Ya Rabbim, bu da benim düğünüm olsun.

Özüme Bir Kurşun Sıktım

Bakmayın yüzüme öyle,
Ve hiçbir şey sormayın bana.
Susturun türküleri,
Şiirleri susturun.
Benimki kara sevda.
Tüketen, eriten ama öldürmeyen...

Bir gidişin ardından batan güneşe takıldı gözlerim. Yalnızlığımı sırtlanıp geldiğim bu koca şehirde; koynunda depremleri taşıyan deniz gibi sustum. Kabullenmek, törpülese de yaramı kabullendim, kara bir diken gibi yuttum. Suskunluğum haykırmak isterken delicesine, içime yığılıp, öylece kalakaldım.

Gözlerimdeki damlayı da sormayın.

Gözlerim denize ve hatta yıldızlara da kırgın. Bakışlarımda belirsiz bir çizgi hasretimi ele veren. Gözlerimdeki damlaya inat gülüyorum. Gülmek hiç bu kadar acıtmamıştı canımı. Sırtımı kimsesizliğime dayayıp uzayıp giden gecelere döndüm, yorgun ve yetim...

Gecenin duvarına kocaman bir hüzün resmi çizdim, bir de çığlık kondurdum. Dudaklarımda acı bir türkü:

"*Bu devran bu devran zâlim bu devran*
Taşımaz yükümü bir garip kervan
Hasta etti beni eyledi vîran

Türküleri susturun.

İnsan, doğmakla kabul etmiş ayrılığı. Herkes kendi hasretinin hükümdarı olmuş. Herkes kendi hikâyesini kendi sevdasını en kutsal saymış. Benim efsanem de bana göre dünyanın en büyük efsanesi. Bir varım bir yokum bu hikâyede.

Sen benim Kaf Dağımsın yar!

Ben senin Leylan. Çöllerine düştüm ayrılıkların. Simurg oldum yaktım kendimi. Sana gelmek için "özüme bir kurşun sıktım"

Azıksız da olsa içime bıraktığın yangınla çıktım yola. Bu yolda yüzlerce baharlar yitti avuçlarımda, sevdiğim çehreler bir bir bırakıp gittiler beni. Anladım ki senden tatlısı yokmuş bu soğuk dünya gurbetinde. Uzaklığın üşüttü, tüketti zayıf ruhumu. Gecenin dizlerine kapanıp, hıçkıra hıçkıra ağlamakta buldum çareyi.

Duydum ki aşkının denizinden bir katre içen deli divane olurmuş,

Duydum ki secdelerde yürekler çatlar, yaşlar ceyhun olurmuş.

Duydum ki nûruna kavuşanların gözleri kör olurmuş.

"*Bak sinemde bir ok var*
Derunumda bir acı
Sende ilacı..."

Sen nerdesin!

Sana gelmek için özüme bir kurşun sıktım.

Sen olmasan yâr,

Yüreğime bıraktığın sevdan olmasa, dolmasa hücrelerime aşkın, bu yangın öfkemi, nefretimi yakmasa; tadın kan gibi akmasa damarlarımda...

Bu gurbet, bu yalnızlık, bu sürgün çekilesi değil.

Dedim ya benimki kara sevda.

Söyle dostlarına yâr!

Bakmasınlar yüzüme öyle ve hiçbir şey sormasınlar bana.
Utanıyorum..
Sana kavuşmak için;
Sana kavuşturmak için, özüme bir kurşun sıktım yâr…

Yazgımız Aşktır Bizim

Yazgımız aşktır bizim.

Yazgımızın zehirli şerbetini yutmaktır vasfımız.

Bir yanan bilir halimizden, bir de tenhada nâçâr kalan. Müptelâ-yı gam olan, "gam" ile hemhal olan anlar derdimizi; bir de "aşk"ın zehrine susayan...

Zehirden kastımız, şu dünya kafesinde gerçek "Sevgili"yi özlemektir, O'na duyulan hasrettir.

Aşkın ötesiyle, alışı verişi olmayanın bizimle alışverişi olamaz.

Sinemizin kitabı sadece aşk yolcularına âyândır, gayrısına pinhân. Ancak aşka âşina olan okur şiirimizi. Ancak aşka müptelâ olan nigehbân olur sohbetimize.

Yazgımız aşktır bizim.

Kimse bilmez bizim de küçücük gönlümüzde aşka dair söylenecek bir çift sözümüz olduğunu. Mütevâzi ruhumuzun en mahrem yerinde Sevgili'ye ait sırrımızın bulunduğunu. Ağyara küçük gelir, ehemmiyetsiz gelir derdimiz. Ateş sadece düştüğü yüreği kavurur, düştüğü yüreği yakar.

Efsanemiz her önüne gelene sorulmamalı. Yolsuz yordamsız, olur olmaz mekânda aranmamalı.

Çileden bîhaber olan zavallılar ne bilir ki…

Bizim efsanemiz denize, geceye ve derinlerde gizlenen heceye sorulmalı.

Aşkı kaleme almak yürek ister, aşkı anlatan kalemi tutmak bilek ister.

"Aşk"ı anlatmaya çalışmak haddi aşmaktır, biliriz.

Günahımız batmanlarca, aczimiz, zaafımız diz boyu.

İddiamız hâşâ ki "aşk"ı anlatmak değil. Gayemiz içimizin karanlık koridorlarından "Sevgili"ye açılan pencereleri aramak, kapıları aralamaktır. Bir nebze de olsa O'na yaklaşmak, yakınlaşmak.

"*O aramakla bulunmaz,*
Bulanlar da ancak arayanlardır"

Mayamız aşktır bizim.

"Aşk" geldi mi kalemin ucuna, ne diyeceğini bilmez bizcileyin acemi olan. "Câhil cesur olur" demiş büyüklerimiz. Bu mevzudaki cesaretimiz, kelimelerdeki cehaletimiz, mananın derinliği karşısındaki hamlığımız affola.

Mevlâ, bizi bunda yanlış bir iş işlemekten muhafaza buyura. Meselenin ehli olan da el açıp hamlığımıza dua kıla.

Aşk bu,

Âlime de maya kılmış bunu Yaratan, câhile de… Dedik ya, câhilliğimizi baştan kabul etmişiz bu yolda. Mevzunun kametimizi aştığını biliriz. Lakin "aşk"ın izini-tozunu sürmeden menzile varmanın mümkün olmadığını da biliriz.

"*Aşk geldi. Damarımda, derimde kan kesildi; beni kendimden aldı, sevgiliyle doldurdu. Bedenimin bütün cüzlerini sevgili kapladı. Benden kalan yalnız bir ad, ondan ötesi hep o…* (Mevlâna)"

Aşk, Hak yolunda önümüze çıkan bütün engelleri basiretimizle kaldırmaktır. Dünyada, nefsin kulağımıza üflediği her şeyden uzak olmaktır. En çok da "kendine bir pâye verme, kendini bir şey sanma iddiasından" tamamen kurtulmaktır.

Aşk, baştan sona Hakk'la dolmaktır. Sahabe misal, bu uğurda candan canandan; evlâd ü ıyâlden geçip sade bir nefer olmaktır. Âşık olanın gözü maşukundan başkasını görmez. Eli harama tenezzül etmez.

Sırrımız aşktır bizim.

Âşık olan, çok laf sevmez. Diline geleni pervâsızca -hemen- söylemez. Sözü kalp terazisinde ölçer biçer, diline vicdan eliyle gönderir. Edindiği terbiye gereğince; bin düşünür bir söyler. Çünkü söylenen söz, atılan ok gibidir. Geriye dönmesi mümkün değildir. Âşık olanın muhatabına sükûnet içinde can gözüyle bakması, diliyle hata yapmasından evlâdır. Çok kâl (laf) fikir bulandırır, az da olsa rıza yörüngeli "hâl" ruhu tatlandırır. "*Çok mal haramsız olmaz, çok laf yalansız olmaz.*" Lüzumsuz lakırdı eden sırrı muhafaza edemez.

Sır, adı üstünde "sır"dır. Sır, "can" özündeki hazinedir, namustur.

Sırrı ölümlüyle paylaşmak "kalb"in ölüm fermanını imzalamaktır.

Sırrı muhafaza etmenin şartı; onu ehliyle paylaşmaktır.

Sırdaşımız beştir bizim...

Nefis, sabır, akıl, karar ve ihtiyar.

Nefis; düşmanımızdır, bizi rehavetten kurtarır, gücümüze güç katar.

Sabır, anamızdır çaresiz kaldığımızda, bizi bağrına basar.

Akıl, anahtarımızdır bize bu yolda nice kapılar açar.

Karar, şanımızdır düşmanlarımızın gönlüne korku salar.

İhtiyâr, dayanağımızdır bizi aşkın yolunda sabit kılar.

Bizim gaye-i hayatımız (en yüksek gayemiz) "*iman-ı billahtır*". Kâinatı satır satır okuyup Allah'ın varlığına ve birliğine iman etmek, Habibine şahitlik etmektir.

Murâdımız, "*Marifetullah*" tır. Nereden ve nasıl geldiğimizi ve nereye gideceğimizi idrak etmektir. Hakiki mahbûbu bilmektir .

Sevdamız "*Muhabbetullah*" tır. Engellere rağmen Cemalin bahçesinden Hakk'ın gülünü dermek, baktığımız her yanda O'nun varlığını temaşa etmektir.

Davamız Muhabbetullah içindeki "*lezzet-i ruhaniye*"dir. İlahî aşkın yoluna ram olup, aşk yolunda şehit olup murada ermektir.

Savaşımız "aşk"tır bizim

Âşk yüreğe geldiği zaman, aklın bütün doğruları yok olur, fikrin bütün kuralları iflas eder. Aşk insanın yüreğini ya şeytana satması; ya da Allah'a adaması için verdiği savaştır.

Âşığın; şeytanın yalancı tuzaklarını tanıyacak kadar basiretli olması şarttır. Yoksa bir hiç uğruna Hak emaneti olan sermayesini israf eder. Ulaşacağı uhrevî güzellikleri kaybeder. Bu çetin imtihanın sonunda bir hiç uğruna bu acımasız değirmende yok olur gider.

Aşk savaşı dünyanın diğer savaşlarına benzemez. Çünkü bu savaşta düşman insanın içindedir. Her an kalp heybesine taarruz için teyakkuz halindedir.

İçimizdeki düşmanı mağlup edecek kuvvet, irade atının gemini ele almak sabırla ve tevekkülle ibadet ü taatte bulunmaktır. Ancak o zaman "*Sâdık-ı Mutlak*" *olan, vefâkâr yar* aşk yolcusunun elini tutacak ve O'nu bir an bile bu çetin savaşta yalnız bırakmayacaktır.

"*Güzel değil batmakla gâib olan bir mahbub. Çünkü zevâle mahkûm, hakiki güzel olamaz. Aşk-ı ebedî için yaratılan ve âyine-i Samed olan kalb ile sevilmez, sevilmemeli.* (Sözler, 17. sözün ikinci makamı)"

Senden başka kimi sevdiysem, beni bir başıma bırakıp gitti. Bana da ömrüm boyunca gidenlerin ardından gözyaşı dökmek düştü. Yoruldum artık özlemekten, beklemekten, terk edilmekten.

Yazgımız aşktır bizim.
Zor da olsa bu yazgıya katlanmak…
Ben yazgıma razıyım.
Kalbimde bitmez tükenmez bir iştiyak.

İçimde uçsuz bucaksız bir umman... Uzatsam ellerimi, sanki Rahmetine dokunacak gibiyim. Rahmetin o kadar yakın... Bir adım daha atsam, en korkunç uçurumlara yuvarlanacak bedenim.

Varlığının muştusu,
Bana "gel artık" demen o kadar uzak.
Aşkınla körebe oynuyorum sanki.

"*Bâki-i Hakiki yalnız sensin. Senden gayrı her şey fânidir. Fani olan, elbette bâkî bir muhabbete ve ezeli ve ebedî bir aşka ve ebed için yaratılan bir kalbin alâkasına medar olamaz.* (Lem'alar, 3. Lem'a)"

Ne zormuş aşkına varmak, ne zormuş sana kavuşmak.

Aşkın bir ucu isyan ve nisyan…

Diğer ucu Habib-i Yezdân (s.a.s.), Sultan-ı Zişan (c.c.).

Bizi isyanın ve inkârın karanlığından uzak tutacak sensin Allah'ım.

Bizi Aşk mektebinde en büyük âşık olan Efendimiz(s.a.s.)'e talebe eyle. Çünkü biz aşkı O'nun çilesinde gördük, O'nun rehberliğinde bu yola girmeye karar verdik

"*Bizim peygamberimizin yolu aşk yoludur. Biz aşk çocuklarıyız; aşk bizim anamızdır* (Mevlâna)"

Bizleri aşk yolunun yüce rehberi olan Habibi(s.a.s.)'nin, hakiki âşık olan Resûlü(s.a.s.)'nün mağlup olmaz takipçisi kıl.

Bizi gerçek âşık eyle Ya Rabbi!

İçimizdeki iştiyak sana emânet, vesselam.

Önce Edebi Yazmalı Kalem

Önce "edeb"i yazmalı kalem.

Önce "edeb"i anlatmalı kelime.

Önce "edebi" idrak etmeli insan...

Edep güzel; edep yüce...

İnsan güzele müştak, insan yüceye sevdalı...

Kâinatın en büyük hakikati iman, imanın en büyük hakikati edep...

Edep; hâl ehlinin lûgatinde:

"*Mâ-fevkini (üstündekini) çok görmemek, mâdûnunu (aşağısını) tahkir etmemek, herkesi haliyle hoş görüp Hâlık'ın hatırı için mahlûka merhamet edip sevmektir.*" diye izah edilir.

Edep; hakikatin büyüklüğü karşısında iki büklüm olmak, O'nun kemaliyle kendinden geçmektir. Yunus'un odunları misali daldan - pürüzden budanmaktır. Elif gibi dimdik, ok gibi dosdoğru olmaktır. Kur'an'ı hayata hayat yapma yolunda, ilâhî hedefi Kur'an ahlakıyla on ikiden vurmaktır. Gerek dünya gerek ukbâ adına atılan her adımı itidal ve denge üzre atmaktır. Elhasıl; kulluk şuuruna ermek, ruhu ve bedeni sünnet-i seniyyenin nuruyla huzura erdirmektir. Habib-i Zişan'ı bu yolda kayıtsız-şartsız rehber kabul etmektir.

Edep; O'nun gibi oturmak, O'nun gibi kalkmak, O'nun gibi bakmak, O'nun gibi yaşamaktır. O'nun gibi Hakk'ın teveccühünü kazanmaktır.

Hz. Osman, edep timsaliydi. Sünnet-i Seniyyeyi aklında, cisminde ve ruhunda bütün incelikleriyle yaşamıştı. Ahmed bin Hanbel'in Hasan-ı Basrî'den rivâyet ettiğine göre kapalı kapılar ardında bile elbiselerini çıkarmaktan çekinirdi. Edebinin derinliğinden dolayı Efendimiz (s.a.s.) kendilerini Ümmet-i Muhammed içinde herkese nasip olmayan bir pâyeye lâyık görmüşlerdi. Hz. Osman'ı:

"*Ashabım içinde bana en çok benzeyendir.*" diyerek kendilerine benzetmişlerdi.

"*Herkesin cennette bir dostu vardır. Benim dostum da Osman'dır.*" hadisiyle Hz. Osman'ı "dost"u olmakla müjdelemişlerdi. Allah (c.c.) da Resûl'ünü hislendiren bu emsalsiz edep karşısında Hz. Osman (r.a.)'a Kur'an ilmini nasip etmişti.

Tarih, Kur'an karşısında edebinden sabaha dek uyumayan bir başka Osman'ı daha kaydeder. Rabbim, Kur'an karşısında sabaha kadar edeple el-pençe divan duran kul Osman Gazi'nin soyuna da koskoca bir imparatorluk çınarını büyütmeyi layık görmüştü.

Bizim de şu acımasız dönemde edebi, edepsiz ham ruhlara ilim yoluyla anlatacak yeni Osmanlara dair dualarımız vardır.

Edebin aydınlığında cehlin karanlığını yok etmek ne büyük lütuf. Edebin ruha kazandırdığı zarafetle ilim yolunda insanlığa hâdim olmak ne güzel...

İlim sadece kulu Rabbi'ne ulaştırırsa ilimdir. Edepsiz ilim Hakk'a ve yarattığı her şeye karşı edepsizliktir. Gaye âlim olmaksa, âlim olmanın şartı "edep"ten ibarettir. Çünkü:

Edep ehl-i ilimden hâlî olmaz
Edepsiz ilim okuyan âlim olmaz

Halkın içinden, Hakk'a açılan kapılar vardır. Kapıların ardında insanı kucaklamayı bekleyen dostun şefkat dolu kolları...

İnsanı halkta bırakıp yükselişine engel olan dünya ve nefistir. İnsanı Hakk'a götüren âlâ-yı illiyine çıkaran, yücelten ise; akıl, kalp; ma'rifet ve yakîndir.

Edep; dünya ve nefsin oyun ve desiselerini bilip; akıl anahtarıyla kalp kapısını aralamaktır. İrfan sırrına erip her adımını O'nu (c.c.) kaybetme korkusuyla atmaktır.

Ruhun akıl öncülüğünde dünyadan ulvi hakikate doğru yola çıkmasıdır. Nefis düşmanıyla mücadele edip yol almasıdır. Her adımını danışarak, usulüne göre atması, benliğini bu yolda yok saymasıdır.

Edep yolunun yolcuları şunu gayet iyi bilmelidir.

"*Usülsüz, vüsûl olmaz*"

Yani her şeye kavuşmanın kendine göre kuralı, yolu yordamı vardır.

Edeb, eline, diline, beline sahip olmaktır.

Eline sahip olmalı insan;

Elini haram olan her şeyden sakınmalıdır. İnsan kâinat denilen mektepte ölçülü yemeli-içmeli, aç kurt gibi her gördüğü nimete saldırmamalıdır. Kâinat meclisinde vazifesini yerine getiren binlerce zerrenin zikri karşısında derli-toplu oturmalı-kalkmalı her an yüce bir nazar tarafından müşahede altında olduğunun idrakinde olmalıdır.

Diline sahip olmalı insan,

Diline her geleni söylememelidir.

Boşboğazlık ile açma deheni,
Lik âdabıyla söyle sözünü
Eyle evvel sözüne endîşe
Sonra düşmeyesin teşvişe

(*Ağzını boşboğazlıkla (rast gele) açma. Sözünü edebine uygun (yerli yerinde) söyle. Sözünü önce düşünerek söyle ki sonra karışıklığa düşmeyesin.*)

İnsan ağzını öyle alelade söz söylemek için açmamalıdır. Sözünü âdâbına, yani yerine ve zamanına göre söylemelidir. Sözünü söylemeden evvel sözün gideceği yeri tartmalı ve yanlış söz söylemekten endişe etmelidir. Aksi takdirde hayatın duruluğunu bulandırır, hayatta karışıklığa maruz kalır.

Edep yolunda "Ben, benim, bence, benim için ve benim" gibi sözler yasaktır. Edep yolcusunun ağzından çıkan her söz, her harf birlik âleminden akar. O ilâhî vahdet karşısında haddini hududunu çok iyi bilir. Bu yolda her sözün Hakk'a yakışanı, Hakk'a göre danışılanı makbuldür.

Beline sahip olmalı insan.

Bedeni, şehvetten, hayvanî vasıflardan, yobazlık ve kabalıktan uzaklaştırmalıdır. Zira beden disiplinini sağlamadan ruh disiplinini sağlamak mümkün değildir. Hak tarafından kabul görmek için bedenen ve ruhen disiplin altına girmek gerektir. Gözlerini ve gönlünü çirkin olan her şeyden uzak tutmalı, yetmiş iki âleme hoş bakmayı öğrenmelidir.

"*Bir insanın diğer insanlara karşı en büyük iyiliklerinden biri de, onların uygunsuz davranışlarını görmezlikten gelip kusurlarına karşı göz yummak şeklinde olur. Halkın kusurlarını araştırmak bir nevi edepsizlik, onları sağda solda anlatıp durmak affedilmez bir noksanlık, onların işledikleri fenalıkları yüzlerine söylemek ise, fertleri birbirine bağlayıp vahdet içinde bulunduran kardeşlik zincirine indirilmiş bir darbedir.*" (M. F. Gülen, *Ölçü veya Yoldaki Işıklar*, Nil Yayınları, İst. 2004)

İman yolcusu bedeni ve ruhu lakaytlık ve laubalilikten arındırmalı O'nun bu asil yolcukta, dünyadaki diğer yolculardan farkı olmalıdır.

"Efendi! bil ki, insanın tenindeki can edeptir. İnsanoğlunun göz ve kalp nûru edeptir. Âdem bir ulvi âlemdendir, süflîden değil. Bu dönen kümbetin hem dönmesi hem de revnak ve zineti edeptir! İnsanoğlu eğer edepten yoksun ise, o insan değildir; zira insanoğlu ve hayvan arasındaki fark, edeptir. Aç gözlerini bak, Allah kelâmı olan Kur'an, âyet âyet edeptir. Akıldan sordum: İman nedir? Akıl kalp kulağına şöyle cevap verdi: 'İman edeptir.'" (Hz. Mevlâna)

Beden kafes, can cennetin ötesine müştak ulvî bir kuş...

Âlemlerin Rabbi bedendeki "can"a emir buyurmuş. "Sen"in demiş ana vatanın cennet, ama vazifen bu dar kafeste emr-i Hak vâkî olana kadar nöbete durmak. "Can" boyun eğmiş ilâhî emre... Yanmış, kavrulmuş vatanına hasretten, ama edebinden boyun büküp sükût etmiş.

"Can"ın bedene tahammülü edep...

İnsanoğlunun göz ve kalp nûru edeptir.

Göz kalbe pencere, kalp âlemlerin Rabb'ine... Nûr, nûr-ı Muhammedî'den damla...

Nûr-ı Muhammedî, deli-divâne semâ eden göklerin sinesi vuslat için kaynayan yerin aşkına maya.

Göz; Kâl-u Belâdan Cemâlullah'la şerefyâb, gönül O'nun aşkına âşina.

İnsanoğlu nankör, insanoğlu câhil... İnsanın elinde harama mecbur edilen göz garip; insanın elinde yanlış muhabbetlere israf edilen kalp zavallı…

"Gözün ve kalb"in "zulümkâr ve nankör insanoğluna tahammülü edep...

Âdem bir ulvi âlemdendir, süflîden değil.

Kişi aslına uygun davranırsa değer kazanır. Soyu kıymetli olan kişi, edepsiz davranırsa zavallı bir hale düşer âleme rüsvâ olur.

Ey yolcu gözlerini göğe kaldır, başının üstünde sema eden kubbeyi seyret. İbret için toprağın altındaki kabir ehlinin hâlini sor.

"*Şu muhteşem kâinat öyle bir saraydır ki; Ay, Güneş lambaları, yıldızlar mumları; zaman bir ip, bir şerittir ki; o Sani-i Zülcelal, her sene başka bir âlemi ona takıp gösteriyor. Yeryüzünü bir sofra-i nimet yapmış, her bahar mevsiminde üç yüz bin envâ-ı masnuatıyla tezyin ediyor (çeşit çeşit süslüyor.)*" (Haşir Risâlesi)

Yüce Sanatkâr, insanoğlunun ayağının altını çimenlerle çiçeklerle bezemiş. Gökyüzünü taç misali bulutlarla yıldızlarla süslemiş.

Yerin omzunda taşıdığı yüke; göğün gözyaşı döktüğü günahlara tahammülü edep.

İnsanı hayvandan ayıran hayasıdır.

"*Hayâ imandandır*" (Hadis)

Hayvan akıldan yoksun olduğu için yeme, içme, üreme üzerine hayatını devam ettirir. İnsan hayvandan farklıdır. O akıl, şuur ve kelamla şereflendirilmiştir. Aklını kullanan insan hayvaniyeti bırakır, kalbin ve ruhun derece-i hayatına yükselir.

Ruhun, sûretâ insan gelip sîreta (özde) hayvan giden insana tahammülü edep...

Kur'an Allah kelâmı, ahlâk Kur'an ahlâkı. Âyet; satır satır kul olma âdâbını anlatan ilâhî name, ebedî ve ezelî hediye...

Kur'an'ın, âyet âyet akletmeyen akıllara, görmeyen gözlere tahammülü edep...

Ehl-i iman arasında aradım kıldım talep
Her hüner makbul imiş illâ edep illâ edep

Edebi talep etmek, edep tâcını giymek, Hakk'a vasıl kılan ilimle şereflenmek, Kur'an ve Sünnet terbiyesiyle edeplenmek, "*Edep Yâ Hû*" zikriyle dilimizi ve gönlümüzü zînetlendirmek temennisiyle...

Gariplere Müjdeler Olsun

Önce O'nun nuru yaratıldı. Sonra insan...
İnsan Âdem'di; Âdem ise kainatın lugâtı...

Yaradan meleklerine emir verdi. Âdem (a.s.) bu ulu fermandan sonra, cennet kadehleriyle hayat şarabını içti yudum yudum. Yaratıldığında yapayalnızdı... Başını kaldırdı, cennetin kapısında gözlerini kamaştıran nuru gördü. Oluk oluk ışık aktı gözlerinden kalbine... Sordu Rabbi'ne Âdem (a.s.): 'Ya Rabbi bu nur nedir?'

'Bu senin zürriyetinden bir peygamberin nurudur ki, O'nun ismi göklerde Ahmed ve yerlerde Muhammed'dir. Eğer O olmasaydı, Seni yaratmazdım!'

Nur, O'nun nuruydu; Habibi'nin nuru. Anladı Âdem (a.s.), anladı ve tasdik etti. Kâinat ağacının çekirdeği de O'ydu, meyvesi de; başı da O'ydu, sonu da...

Aradan asırlar geçti.

İnsanlar Âdem (a.s.)'den sonra gönderilen bütün peygamberlerin getirdiği hakikatı unutmuş, yanlış yollara sapmıştı. Dünya'nın sevgiye acıktığı bir zamanda, Mekke'den bir güneş doğdu. Bütün ham meyveler bu güneşle olgunluğa erecekti. Kâinat heyecanlıydı. Yıldızlar kıpır kıpır. Toprağın sinesi küt küt atıyordu. Bir pazartesi gecesi doğumların en kutlusu vuku buldu. Bütün gök ehli secdeye kapandı.

Gariplik bir tohumdu ve Yaradan onu insanların özüne yerleştirdi. Bu tohumda aşkının tadını gizledi. O önce dost-

larını halktan ayırdı, garip bıraktı, sonra onların gönüllerini baştan sona kendisiyle doldurdu. O'nunla dolup taşan âşıklar; tahkiki imana ulaştı ve kâinata meydan okudu. Aşkın neşvesiyle kendinden geçenler için, 'Sath-ı arz bir mescid oldu; Mekke bir mihrab, Medine bir minber ...' Allah (c.c.) Resûlünü gariplerine imam kıldı.

Gariplik, insanın kendini keşfettiği, yaradılışın sırlarına erdiği ilâhî bir dergâhtı. Bu dergâhın sâlikleri, ölümün öldürülemeyeceği gerçeğini anlayarak insanlığı bu durumdan haberdâr ettiler. Şeytanın desiselerine karşı, Yüce Dîvan'a dayanıp: 'Sus! Kâinat mescid-i kebirinde Kur'an kâinatı okuyor. Onu dinleyelim. O nur ile nurlanalım. Hidayetiyle amel edelim. Ve onu vird-i zeban edelim. Evet söz odur ve ona derler. Hak olup, Hak'tan gelip, Hak diyen ve hakikati gösteren ve nuranî hikmeti neşreden odur.' hakikatini neşrederek bekaya erdiler.

Gariplik, yüreğe Hakk'ı yerleştiren, kulu Hakk'a bağlayan uhrevî bir zincir, vuslat arzusuyla kavrulan gönülleri Rableriyle buluşturan şifalı bir iksirdir. Vefa, sadâkat, sabır hep gariplik dergâhında kemale erdi. Gariplik; kalbi, masivadan temizlemenin, benlikten geçmenin, nefsi tanımanın reçetesidir.

'Sen çık aradan, hanesini sahibine ver.

Bî şek gelir Allah, evine sen savulunca.' mısralarında ifade edilen kalb hanesini gerçek sahibine teslim etmenin tâ kendisidir gariplik. Gönüllere dikilecek fidanların çimlenme mekânıydı o. Sevginin beşiği, kırık gönüllerin yoldaşı, en mahrem sırların nigehbânıdır gariplik.

En büyük garip, Allah Resûlü(s.a.s.)'ydü. O'nun bütün hayatı gariplikle geçti. Doğduğunda babası yoktu, daha büyümeden annesi de göçüp gitti. O da peygamberler gibi ya-

payalnız kaldı. Yalnızlığında oturdu sonsuzluk tahtına. Gök ehlinden Hz. Cebrail, yer ehlinden Hz. Ebubekir'le dost olmadan önce Hira yalnızlık mektebinde çile çekti. Aynı zamanda cahiliyenin günahlarından incinen mübarek ruhları, bu yalnızlıkta inşirah buldu.

Garip Nebi, ashabına önce sevmeyi öğretti. Rabb'inden aldığı dersle insana saygı duymayı, müsamahayı tahsil ettirdi. Çürümeye yüz tutmuş insan tohumu, O'nun Rabbanî ikliminde yeniden çatladı, filiz verdi. Vahyin bereketiyle neşv ü nema buldu.

Sevdi ashabını, sevginin mahalli olan kalb ayna olunca yansıdı muhataplarına, ashabı da O'nu ve getirdiği her şeyi sevdi. Dünya dönmeye başladığından beri böyle sevda görmemişti. Çünkü O; kalblerin habibi, akılların muallimi, nefislerin terbiyecisi, ruhların sultanıydı. Dostlarına garipliğin sırlarını anlattı Yüce Nebi. Bu yola çıkmanın ve bu yolda kazanmanın şartının; anadan, yârdan, evlâttan, maldan, candan geçmek olduğunu öğretti. Ashab-ı Kiram da dostlarından ve vatanlarından ayrıldılar; garip kalmayı, Efendileri gibi Âlemlerin Sultanı'na sığınmayı tercih ettiler. Hakk'ın rızasına vasıl olmak için; dünyanın aldatıcılığından firar edip, Rablerine sığındılar. Dünyanın dört tarafına yüce hakikati böyle ulaştırdılar. Bazıları Ebu Zer (ra) gibi yalnız yaşadılar, yalnız vefat ettiler.

Aradan asırlar geçti.

Dünya O'nun ve ashabının âşıklarıyla can buldu. Âşıkları da Efendileri gibi yapayalnızdı. Bu yalnızlıkla kemale erdiler. Nur-u Muhammedî'nin aşkıyla eşyanın hakikatine erdiler. Var olan bütün mahlûkatı ülfet perdesinden kurtarıp gözler önüne serdiler. Eşya yırtıldı, ülfet sıyrıldı. Alış-verişlerde güller alındı, güller satıldı; gülden teraziler kuruldu. Sultan-

lar ve hükümdârlar bile kulluklarını unutmadı; hakikat karşısında bel kırdı, el-pençe divan durdu. Hâl böyle olunca her şey; taş, toprak, deniz, dağ; bütün mevcudat, O'nun getirdiği aşk ile ayrı bir mânâ kazandı. Toprak kutsaldı başak da; başak kutsaldı, buğday da; buğday kutsaldı, ekmek de... Yapraklar dil oldu, diller Rablerinin zikriyle cezbeye durdu. Her şey pencere oldu. Bütün pencereler Hakk'a açıldı. Kâinat aynasında Rabbi'nin tecellilerini temaşa eden insan, kâinatı avucuna aldı. Yıldızlar sırdaş, bulutlar yoldaş oldu.

Mevlâna, Şems'ten sonraki yalnızlığının ateşiyle pişirdi Mesnevisini. Yunus, yalnızlığında yoğurdu gönüllerin hamurunu. Geylani Hazretleri küçük bir çocukken yalnız çıktı yolculuğuna. Daha nice gönül dostu yalnızlıkla erdi menzile.

Aradan asırlar geçti. Gül renkli kitaplar Barla dağlarında yalnızlığın doruğunda kaleme alındı. Katran ağacı, Gelincik Dağı, Eğirdir Gölü şahitti bu yalnızlığa. 'Dostlar uzaktan ruhuma Fatiha okusunlar, manevi dua ve ziyaret etsinler. Kabrimin yanına gelmesinler. Fatiha uzaktan da olsa ruhuma gelir.' diyen Bediüzzaman, dünyadaki yalnızlığından başka ölümünden sonraki yalnızlığını da ilân etmişti. Ve şimdi meçhul bir diyarda talebelerinin hasret dolu fatihalarıyla yapayalnız yatıyor.

Aradan yıllar geçti.

Yalnızlık, gariplik yolunun kutlu yolcuları tükenmemişti. Bu, ilâhî bir kanundu. Mahşere kadar ne bu kutlu yolculuk bitecek; ne de bu kutlu yolcuların çilesi tükenecekti.

Yalnızlık ve gariplik, Allah dostlarının kaderiydi.

Hak yolunun yalnızlarına biri daha eklenmişti.

Bir gün yalnızlığın gönüllü talibi olmuş Hak dostu, çok uzaklara gitmiş; sevenlerine, ötelere nazar eden bir çift yaşlı göz hayali bırakmıştı.

Yalnızlığı öğretmişti sevenlerine, neden yalnız kalınması gerektiğini... Kürsüden, hep sevmeyi, yaşatmak için yaşamayı, gerekirse Hubeyb (r.a.) gibi bu yolda feda olmayı öğretmişti. Tomurcukları kırağı vurmasın diye uykuyu bölüp, yapayalnız dua etmeyi, halktan uzaklaşıp gecelerin yalnız saatlerinde seccademizi ıslatmayı da öğretmişti. Tende çürüyüp yok olma yerine, canda ve özde derinleşmeyi, ruhumuzun ilhamlarını başka gönüllere boşaltmayı, Hak'tan kopmadan halkın içinde kendi yalnızlığımızda daima muhasebe içinde olmayı da öğretmişti.

Başlangıçtan bu yana bütün güzellikler gariplerin sırtında yükseliyordu.

Garipler müjdeler olsun!

Vefayla Kal Can

Ayrılıklar geceye benzer. Bütün yarınlar da sabaha can!

Geceye az kaldı. Ayrılık, gelini götürmeye gelen düğün alayı gibi kapımızda. Kimler ayrılmadı ki canından.

Ayrılığı, cennetten ayrılan Hz. Adem'e sor. Tufan'da oğlunu dalgaların pençesinde bırakan Hz. Nuh'a, Yusuf'u için inleyen Hz. Yakub'a, içindeki ejderle boğuşan Züleyha'ya, yüreğinin sesini susturmak için bileğiyle dağları oyan Ferhad'a, Şems için kavrulan Mevlâna'ya, binlerce evlâdını gurbete gönderen Anadolu'ya, en çok da Resulü'nü Medine'ye gönderen o kutsal diyâra, hasılı gidenin ardından bakıp kalanlara, ocak gibi yananlara sor.

Geride kalan, hep inleyendir ana misali, can! Giden hep yârdır, 'can'dan 'can'dır. Her şeyi alıp götüren de 'o'dur, götürdüklerinin iki mislini geride bırakan da...

Giderken arkada bıraktıklarına son bir kere bakıp da öyle gitmeli insan. Yaşadıklarını, paylaştıklarını gönül heybesine yerleştirmeli. Paylaşılan andır, zamandır, dönüşü olmayandır. Paylaşılan hayattır can!

Vefâlı olmalı insan. Vefânın dersini Kur'andan; âlemlerin muallimi, Gönüllerin Sultanı'ndan, O'nun nurlu ashâbından almalı.

Olmalı insan, önce kul olmalı. Olmadan evvel ölmeli, ölmeden önce olmayı tamamlamalı. Nasıl mı olmalı? Hak dostları gibi vefâ kahramanı olmalı. "Vallahi O söylüyorsa

doğrudur. Ben O'nun verâların verâsından haberler getirdiğine inanıyorum." diyen, sadakat ve vefâdan bir lâhza ayrılmayan Hz. Ebubekir gibi olmalı.

Allah Resulü'ne; "Kendisinden meleklerin bile hayâ etmekte olduğu bir kimseden ben hayâ etmeyeyim mi?" sözlerini dedirten, an-be-an bütün mahlûkâta edebiyle vefâlı olan Hz. Osman gibi olmalı.

Vurulduğunda yarasının ağırlığıyla baygın yatan, "Eğer daha ölmediyse, onu namazdan başka bir şeyle ayıltamazsınız." sözlerinden sonra namaza çağrıldığında küheylanlar gibi "Namaz vakti mi?" diyerek yaralı bedeniyle kan revan içinde şahlanan, namaza vefâlı Hz. Ömer gibi olmalı.

"Perde-i gayb açılsa, yine de yakînim azalmaz." diyerek, vefâsını kâinata haykıran, evliyâlar babası, yiğitlerin şâhı Hz. Ali gibi olmalı.

Vefâ, sadece 'has'ların vasfıdır can! Nisyan -unutmak- ise 'ham'ların... Bedene tutsak olmuş hoyratların nasibi yoktur vefâdan. Gönlümüzün kitabında; "Bize bir defa selâm vereni kıyamete kadar unutmayız." düstûru kayıtlıdır. Biz dersimizi; "Kabrimize gelip, bir defa Fatiha okuyanlar kıyamete kadar bizimdir. İmânlarını kurtarmadan ölmesinler, ömürleri boyunca fakirlik görmesinler." diye dua eden, hâlâ büyük bir vefayla Üsküdar'da dostlarını ağırlayan Aziz Mahmut Hüdâyî'den almışız. Nice vefâ kahramanının mânevî huzûrunda hürmetle, edeple selâma durmuşuz.

Dostlarını daima vefâ ile hatırla can! Arayan sen ol, bulan sen; tanıyan sen ol, kucaklayan yine sen. Kula vefâsı olmayanın Hakk'a vefâsı olmaz. Git ki, vefanın ter ü tâze hüküm sürdüğü yeni bir hayata başla... Haydi daha fazla durma karşımda. Kurşun gibi bir anda al, ellerini benden. Su gibi aksın ellerin ellerimden.

Yüreğini yüreğimde, gözlerini gözlerimde bırak da git. Beklemeden, bir kelime bile etmeden git. Canımı canımdan kopar da git.

Giderken son bir defa Hakk'ın selâmını esirgeme benden. Arkada kalanın gözü yaşlı olur, yüreği yufka, gönlü ince. Ben, içimdeki korla, bağrımdaki volkanla, öylece dağ gibi arkanda kalayım. Yapayalnız hecelerde kaybolan ben olayım. Sen sağlam adımlarla yarınlara yürürken, yıkılan ben olayım.

Gülen sen ol, ağlayan ben. Yeşeren sen ol, sulayan ben. Bana saplansın paslı mızrakların ucu, sana dokunmasın. En çılgın isyanlarını, savaşlarını, sırlarını gittiğin diyarlara götürme. Kötüye dair ne varsa benim yanımda kalsın. Benim avuçlarıma bırak. Ben onları dua dua ak kanatlı kuş gibi göklere uçurayım. Benim payıma; ilâhî dergâhtan, ayrılık sahillerinde anıların gönüllü bekçisi olmak düştü. Hak'tan gelene razıyım.

Sen geçmişi bana bırak can!

Vefa nedir, bilir misin? Vefâ arkanda bıraktığını, giderken yaktığını yabana atmamandır. Vefâ; dostluğun asaletine, bir dua sonrası verilen sözlere, hayallere ihanet katmamandır. Vefâ; ötelerin sonsuz mükafatı karşısında, cehennemi hafife almaman, ulvi güzellikleri dünyaya satmamandır.

Şimdi ayrılık vakti can! Gecenin en karanlık vakti. Vaktin Yaratıcısı, az sonra geceden gündüzü doğuracak. Vakit gitme vakti, bizden aldıklarını gitmesi gereken yerlere iletme vakti...

Al can! Bu heybe senin. Sol yanımdan bir parça kopardım senin için; tâ özümden, tâ közümden...

Birazdan sabah olacak; yağmur yağacak... Ardından gökkuşağı, sonra güneş... Sıcacık, apaydın, pırıl pırıl... Hep böy-

le oldu, tarihte hep karanlık yenilgiye teslim oldu, güneş kazandı.

"*Birazdan son melodi çalacak,*
Yıldıza, Ay'a ve İbrahim'in Rabbi'ne kasem ederim ki,
Birazdan bulutların ardından Güneş doğacak."

Güneş bütün gecelerden güçlüdür can! Çünkü güneş vefalıdır, gizlemez sevgisini.

Vefâlıdır; en çok o getirir kâinata sevgilinin sesini, neşvesini. Yırtıp atar karanlığın kasvetli perdesini... En vefâlı delildir o sevgili adına...

Uğurlar olsun can!

Beni kışta bırakıp yeni bir diyara gittiğinde baharı bekleyeceksin. Baharı beklemek ne güzeldir, baharda toprağı parçalayan kır çiçeklerini gözlemek...

Ben de seni bir ayrılık sonrası baharı gözlerken kucağıma almıştım. Küçücük ellerinle toprağın bağrını parçaladığında karşılamış ve senin için ne çok savaşmıştım seninle.

Sen benim kır çiçeğimsin can, sen benim aşk çiçeğim, sen benim yüreğimsin.

Vasiyetim olsun sana. Bir gün öldüğümde, kabrimi mutlaka ziyarete gel. Ama yalvarırım yalnız gelme. Baharda derlediğin yüzlerce kır çiçeğiyle gel. Ve başucumda onlara sevgiyi anlat, dostluğu, vefâyı, hakîki 'Dost'a vefâlı olmayı anlat.

Çünkü ben kır çiçeklerinin sesinden uzak kalmaya dayanamam. Çünkü ben bir an bile tomurcuklarımdan ayrılamam. Sonra el ele tutuşup yanıbaşımda eskiden birlikte yaptığımız gibi, ince bir ezgiyle seslenin bütün insanlara. "Sevda nedir bilir misin?" diyerek, sevdayı söyleyin.

"*Demet demet sevgi ellerinde*
Billur billur yaş gözlerinde
Sevdan ebedî, yüreğinde,

Olmadan olmaz, bu iş olmaz
Sonra bütün bir âlemi Yunus'ça,
Sevmeden olmaz, bu iş olmaz."

Mısralarıyla sevgisiz bu işin olmayacağını anlatın .

Hep ama hep vefâlı ol. Emanete sahip çık, atana vefâlı ol. İdealine sarıl, evlâda vefâlı ol. Ömrü hakkıyla yaşa, hayata vefâlı ol. Düşmanlıkları unut, dostuna vefâlı ol. Öfkeyi, kini unut, ruhuna vefalı ol.

Bunları unutursan; zaman maddî mânevî bütün yaralarının, dertlerinin yok olmasına vesile olur. Eğer unutmazsan, zamanla bunlar seni yok eder. Unutkanlıklar karşısında kimseyi suçlama. Sen 'unutma' tuzağına düşüp, unutmaman gerekenleri unutma. Unutulmaması gereken güzellikler karşısında arslan kesil kendi içinde. Âsi bir kartal gibi yırt karanlıkların çirkin yüzünü, meydan oku karanlıklara. Çılgın bir küheylan gibi vefâyla meydan oku fırtınalara...

"Yarasaların gözleri kamaşacak diye, Güneş doğmaktan vazgeçmez."

En büyük vefâ, Hakk'a götürecek fırsatları yakalamaktır. Bulduğun her fırsatı zamanında değerlendirmektir. Sakın ha! Fırsatları kaçırıp da, Kâlû Belâ'ya vefâsız olma! "Fırsatlar bulutlar gibidir, gelir ve geçer." Sakın ha! Fırsatları kaçırıp da, kaybetme bedbahtlığıyla yok olma.

Vasiyetim olsun:

Vefayla kal can!

Hayalimiz Hakk'a Vuslat Olsun

Ruhun varlığından, sınırsızlığından bahsetmek kolay...

Asıl olan ruhumuzda taşıdığımız hakiki hayali yakalamak... Onunla içimizdeki sonsuz âlemin kapılarını aralamak... O hayal ki onda Hakk'ın hazinesi, Hakk'ın dirilten nefesi gizli.

Bir insanın hayali aynı zamanda ruhunun kıvamını gösterir. Ruh süfli meşgalelerle hem-hal oldukça kişinin hayali, cehennemî bir mahiyet kazanır. Ruh kemale erdikçe insanın hayali de gökler ötesine ulaşır.

Yeryüzündeki bütün savaşların, bütün barışların kaynağı insanların hayalleri sonucunda ortaya çıkar. Dünyanın kaderini değiştiren her şey ister olumlu olsun ister olumsuz, bir kişinin hayaliyle alevlenmiştir. Edison, hayaliyle insanlığın aydınlığına vesile olmuş, diktatörler hayalleriyle dünyanın felaketine sebep olmuştur.

Hepimiz hayallerimizin çocuğu değil miyiz?

Bizi büyüten de küçülten de hayallerimiz değil mi?

Dünya hayatı bir gölge oyunu, bir hayal perdesi değil mi? Biz bu perdenin, dünyanın var olduğuna inanan hayalî oyuncuları değil miyiz?

Eğer kendimizi tartmak istiyorsak, yalnız kaldığımızda gözlerimizi kapatıp içimize doğru bir yolculuğa çıkalım. Gözümüzün önünde şekillenen ne ise işte biz oyuz. Gönül gözümüzde çirkin sahneler şekilleniyorsa hayalimiz cehennem

tohumu, sınırsız güzellikler şekilleniyorsa, hayalimiz cennet numunesidir.

İnsanoğlu kendine, uğrunda canını ve malını vereceği bir ideal edindiği zaman sıradanlıktan kurtulur. İdeali olmayan insanın tabiattaki diğer varlıklardan farkı yoktur. İdealsiz insan, et-kemik yığınından ibarettir. İdealimiz, aynı zamanda bizim hayalimizdir. Hayal ettiğimiz şey, aynı zamanda bizim ulaşmak istediğimiz zirve, gözümüzü diktiğimiz ufuktur. "*İnsan nasıl yaşarsa öyle ölür; nasıl ölürse öyle dirilir.*"

Dünya ölçüleri içinde gerçekleştirmek istediklerimiz "hayal" değil "hedef"tir. Dünya hayatı bizim için hayallerimizin gerçekleşeceği bir tâlimgâhtır. Gerçek ideal, gerçek hayal; ölümün ötesindeki güzelliklerin vuslatına nail olmaktır.

Gel, bizim idealimiz, bizim hayalimiz Hakk'a vuslat olsun.

Vuslat hayalimizi gerçekleştirmek, bize verilen ömür zarfında, tayin ettiğimiz hedeflere kilitlenmekten geçer, Fatih Sultan Mehmet gibi... O aklı erdiği andan itibaren, İstanbul'un rüyasını görmüş, attığı her adımda İstanbul'un fetih hayalini kurmuştur. Fethe giden yolda, hedeflerini sıraya koymuş ve bu hedeflerini akıllıca, tedrici ve stratejik bir şekilde gerçekleştirmiştir. Allah Resulü(s.a.s.)'nün müjdesine nail olan Fatih Han, bu yolda ne yalnız - kuru mantığın etkisinde kalarak - aklıyla hareket etmiş; ne de yalnız - duygularının sarhoşu olarak- gönlüyle hareket etmiştir. O, Yaratıcının mahiyetine yerleştirdiği "vicdan" denilen akıl ve gönül mahkemesiyle hareket etmiştir.

İstemek...

Hayal edilene kavuşmayı, istemek...

İstediğini yanlış kapıları çalarak değil, haddini bilerek istemek.

İstediğini sadece ve sadece gerçek sahibinden istemek...

Fatih gibi istemek...

Hak yolcusu, ne gecenin karanlığında; ne de gündüzün kargaşasında "Hakk'a Vuslat" hayalini unutmaz.

Eğer hayallerini gerçekleştirmek istiyorsan, eğer beden kafesinden âzât olmak istiyorsan şunlara dikkat et:

Sen sen ol, sevgiye uzanan yolda hayallerini sınırlama. Gecelerde ve seherlerde gözyaşıyla birlikte ettiğimiz duaları unutma. Benliğin karanlığından kurtul, kâinatın sonsuz hazinesinde sahibini bul.

İnsanın en büyük duası, hayali kadardır. Bir gün göreceksin ki hayal ettiğine ulaşmış olacaksın.

Onun için dualarında hayalinin de ötesini iste. O yükü taşıma gücüne talip ol.

Günahını sahibine itiraf et.

En güzel zaman dilimi, bu itiraftan sonra hayalimiz doğrultusunda yeni kararlar verdiğimiz andır. İnsan, hatalarının farkına varmasıyla ve hatasından geri dönmesiyle güzel.

Zirveyi hayal et.

İstemek senden vermek O'ndan (c.c.).

"*Vermek istemeseydi, istemek duygusunu verir miydi?*"

Hayal et,

İste,

Atak yap!

Bunları yerine getirmek gücüne güç katacaktır. Bunlardan sonra sakın ha kendine bir paye verme.

Acizliğini bil.

Acizliğini bil ki hayaline ulaşma yolunda adımların sağlam olsun. Yaratan'a sığın. Sonra korkma!

Bırak, dünyanın kulları dünyayla meşgul olsunlar.

Bırak amaçları dünya, olanlar bütün varlıklarını dünyanın aldatıcılığına satsınlar.

Gel, bizim idealimiz, hayalimiz Hakk'a vuslat olsun.

Mana İnsanı Olmak

"*O'dur ki yeryüzünde bulunan her şeyi sizin için yarattı. Sonra iradesi yukarıya yönelip orayı da yedi gök halinde sağlamca nizama koydu. O her şeyi hakkıyla bilendir.* (Bakara 2/29)"

Bir gece yalnız kaldığında gözlerini gökyüzünün sonsuzluğuna dik!

Alabildiğine aç gözlerini!

Yıldızları saymaya çalış.

Başaramayacaksın.

Gecenin ve gökyüzünün sonsuzluğunda yok olacaksın. Gecenin zenginliği karşısında, yüreğinin ne kadar fakir olduğunu hissedeceksin. İşte gerçekten yaşadığın an; sonu olmayan o zenginlik karşısında fakirliğini hissettiğin andır.

Yıldızlar...

Ki yüce Yaratacı (c.c.) kitabında onlar adına yemin etmiştir.

"*Kayan yıldıza yemin olsun ki.* (Necm 53/1)"

Onlar gökyüzünde gerçek sanatkâra işaret eden en güzel delildir,

Yıldızlar; semânın yeryüzüne bakan gözleridir,

Onlar dünyanın karanlık libası üzerinde göz kamaştıran cevherdir,

Yıldızlar, semâvât ağacına hikmet eliyle takılmış nazenin meyvelerdir.

Başlarının üstünde, her gece insanoğluna, yüz binler dille sonsuz ve sınırsız bir gücün varlığını anlatırlar.

"Ey Vâcibü'l-Vücûd! Ey Vâhid-i Ehad!

Bu harika yıldızlar, bu acîb Güneşler, Aylar; Senin mülkünde Senin semâvâtında, Senin emrin ile ve kuvvetin ve kudretinle ve senin idâre ve tedbîrinle teshir ve tanzim (düzenlenmiş) ve tavzif edilmişlerdir (vazifelendirilmiş). Bütün o ecram-ı ulviye (büyük varlıklar), kendilerini yaratan ve döndüren ve idâre eden bir tek Hâlık'a tesbih ederler, tekbir ederler." (Lem'alar/Münâcât)

Aç gözlerini küçüğüm!

Yıldızların sonsuzluğu karşısında içine doğru derinleş. Gökyüzündeki bu sınırsız halkada sen de yerini al. O halkanın meczup sakinlerinin arasında cennetin yamaçlarında dolaş. Mana âleminin semalarında üveyik gibi kanatlan. Vahdet ve kudretin sırlarına yaklaş, cemal ve celâlin tecellîsini hisset. Bu ilâhî temâşâ karşısında yok ol.

Mana, "var" olanı idrak karşısında yok olmaktır.

Bahar geldiğinde, yeşillikler ortasında nazlı nazlı salınan kır çiçeklerine bak. Kokularını tâ içine çek. Derin bir nefes al. Bu kez yıldızların huzurunda yaptığının tam tersini yap ve gözlerini kapat. Rüzgârın yüzünü okşayan yumuşaklığını hissedeceksin. Rüzgârın kırlardan derlediği güzel kokularla sarhoş olacaksın. Baharın zenginliği karşısında, yüreğinin derinliklerinde, insan olduğun için ne kadar zengin ve şanslı olduğunu hissedeceksin. İşte gerçekten yaşadığın an insan olduğuna şükrettiğin, sonu olmayan o güzellik karşısında zenginliğini hissettiğin andır.

Bahar...

Yeryüzünde gerçek sanatkâra işaret eden en güzel delildir.

Bahar, kâinatın tüm unsurlarının güzelliklerini göstermek için yarıştığı efsunlu zaman dilimidir.

Bahar, hayat; bahar tazelik; bahar tutam tutam ümittir.

Baharda, ağaçlar çiçeklerini takınarak, çiçekler renklerin en güzeliyle boyanarak, Yaratıcı'nın varlığını dellâllar gibi yukarıdan-aşağıdan ilan ederler. Cezbeye gelmiş bir Hak dostu gibi kendilerinden geçerler. İlâhî rahmetin verdiği şevkle her biri kendi lisanıyla ibadet ederler.

Çiçekler, yapraklarıyla ve güzel kokularıyla kendilerini seyredenleri, Hakk'ın Cemal ve Sâni ismine davet ederler.

Ağaçlar, dallarını dua eden eller gibi göğe kaldırarak yapraklarıyla bin dille zikir ve tesbihte bulunurlar. Kulları Hakk'ın Ma'bud ve Hû ismiyle ibâdete çağırırlar.

Yaratıcının senin için hazırladığı güzelliklerin farkına varmak için kalp ibreni daima Hakk'a ayarla. Bu dünyanın kavgasından-kargaşasından kurtul.

Sen de bu coşkulu topluluğun davetine icâbet et. Yer yüzünde bu güzellikleri icra ile vazifeli olan meleklerin yanında yerini al. Kâinatın, kalbe inşirah, ferahlık veren duasından ruhunu mahrum etme.

Baharda, aşkın sarhoş eden tadı, gönül insanının hücrelerine yayılır.

"*Ey Hâlık-ı Rahmân! Ve ey Rabb-i Rahîm!*

Zemindeki bütün ağaç ve nebâtât (bitkiler) yaprakları çiçekleri ve meyveleriyle, Seni bedâhet derecesinde (açık bir şekilde) tanıttırıyorlar ve tanıtıyorlar... Ve umum eşcârın (ağaçların) ve nebâtâtın cezbedârâne (coşkuyla kendinden geçerek) hareket-i zikriyede bulunan yapraklarından; ve zînetleriyle, Sâni'inin (sanatkârının) isimlerini tavsif (açıklayan) ve ta'rif (bildiren) eden çiçeklerinden tebessüm eden meyvelerinden her birisi nakışlar ve güzel kokular ve kokular içindeki meyvelerin muhtelif (çeşit çeşit) tatlarıyla, nihayetsiz Rahîm ve Kerîm bir Sâni'in Vücûb-ı vücûduna (varlığına) bedâhet derecesinde şehâdet ederler. (Lem'alar / Münâcât)

Kapat gözlerini küçüğüm... Kâinatın sanat harikalarını özüne taşı.

Dünya gözünü kapat ki, gönül gözün açılsın.

Bu çıldırtan güzellikler karşısında sarhoş ol

Mana "öz"deki güzelliktedir, kalptedir. Görüleni değil, görülenden ötesini keşfetmeye çalış.

Suret, dış zulmettir, karanlıktır; mana ise nûr, ışık aydınlık...

Şu fâni âlemdeki vazifemiz, kulluk iksiriyle dıştaki perdeyi yırtıp, "eşyanın hakikati"ne ermektir.

İnşallah sen de, nefsinde boğulanları kâinatın sırlarıyla tedavi eden, hasta ruhların şifasına vesile olan bir gönül doktoru; insanlığı mana yolculuğuna hazırlayan bir "mana insanı" olursun.

İKİNCİ BÖLÜM

BİR ANLIK DÜŞ

Sevgili, Nerede Gizledin Kendini

Gece postanesinden sevgiliye gönderilmiş bir arz-ı hâldir...

"*Dil bekâsı, Hak fenâsı istedi mülk-i tenim*
Bir devasız derde düştüm, ah ki Lokman bîhaber."

Sevgili,

Beni böyle dar kafeslerde bırakıp da nerede gizledin kendini?

Yalnızlık girdabındayım.

Saat gece yarısına çeyrek var. Gecenin ne kadar korkutucu olduğunu bir bilsen! Gece, ölümün davetiyesidir yalnızlar için. Hem korkar insan ölümden, hem de onu tatmak ister sebebini bilmeden. Ölüm düşüncesi kimi zaman yok eden bir kâbus olur, kimi zaman saçlarımı okşayan şefkatli bir anne.

Kaçtığım canavardır, sığındığım otağdır ölüm.

Dünyadan bunaldığımda çözümüm, dünyaya bağlandığımda çözümsüzlüğümdür. Nedir ölüm ve nasıl kavuşulur ölümsüzlüğe?

Sevgili,

Ölümü, ölümsüzlüğe tohum mu yaptın?

"Varlığın, ölümsüzlüğe bağlıdır" diye içime haber salmışsın, "Ölmeden ölümü öldürün, ölümsüzlüğü yakalayın, bana kavuşun." diye buyurmuşsun. "Ölümsüzlük" sana kavuşmanın diğer adıysa kavuşmak nasıl?

Ölümsüzlüğü yitirmek, kavuşmanın eceliyse; onu yitirmek ve kavuşamamak ne acı...

Sevgili, beni, dünyaya ve hayata müptelâ olmaktan, iltifata ve övgüye meftun olmaktan, benliğimde yok olmaktan muhafaza eyle!

Öfkemi ve nefsimi sana şikâyet ediyorum; çünkü öfkem ve nefsim ölümsüzlüğümün kâtili.

Beni, "*O müttakîler ki kızdıklarında öfkelerini yutar, insanların kusurlarını affederler.*" (Ali İmran, 3/134) ayetinin gösterdiği menzile ulaştır. Yalvarırım, seni kazanmak için çıktığım şu yolda beni kesinlikle bana bırakma.

"*Beni göz açıp kapayıncaya kadar bile nefsimle baş başa bırakma.*" (Hadis)

Sevgili,

Korkuyorum...

Seni bulamamaktan, bulduğumu sanmaktan, bulup da kaçırmaktan, bulduktan sonra hakkıyla yaşayamamaktan korkuyorum.

Bulmayı arzulamak ne kadar karşı konulmaz, bulmak ne kadar uzak...

"Bulma"yı umut etmekse; hayat kaynağım, dayanağım, varlığım...

Sana kavuşmak ne kadar "var olmak"sa benim için, seni kaybetme korkusu o kadar "yok olmak"

Ne varlığımdan eminim ne de yok olduğumdan. Bu masalın sonu nerede, nasıl biter; murâda erer miyim, bilmiyorum.

Sevgili, içimde gamlı bir sonbahar ezgisi...

Hasretim dağlarca omzumda.

Hasretim, ağzından alevler saçan ejderha...

Âh, bu ince sızı!

Âh, bu "sebepsiz hüzün".

Âh, tüm ayrılıkların acısını yüreğime taşıyan, adını bir türlü koyamadığım bu kara sevda...

Ağlamak, kelimelerin ardına sığınmak, çözüm değil...

Sevgili,

Demişsin ki:

"*Ne yere ne de göğe sığmadım; mü'min kulumun kalbine sığdım*"

Kalbime baktım minicik bir fincan, senin aşkın sonu olmayan engin bir deniz, uçsuz bucaksız umman. Fincan denize müştak, ummana sevdalı… Aşkın, yaralı kalbime şifa...

Aşkın çok ağır…

Kalbim şu haliyle bu yükü kaldıracak kalp değil... Bana senin yükünü, hakkıyla taşıyacak kalp ihsan eyle...

"*Ey beni halden hale koyan Sevgili; beni sana kavuşturacak en güzel halle hallendir.*"

Sen değil misin, bana benden yakın olan.

Sol yanımdaki bu nida, sana doğru koşan bu ses, ruhumun sesi değil mi? ...

Sen değil misin damarlarımda akan. Beni şahdamarımdan hayata bağlayan... Boğazımda düğümlenen, sineme zehirli bir ok gibi batan... Bütün gözlerden bana bakan, beni böyle kor ateşle yakan, sen değil misin?

Ya bu içimdeki ateş... Beynimde ve ruhumda kaynayan senin "aşk"ın değil mi?

Sevgili,

"*Üstlerindeki göğe bakmazlar mı, onu nasıl bina edip süsledik.*" (Kaf Suresi 50/6.)

Yine dayanılmaz oldu yokluğun. Sana bir adım da olsa yaklaşmak için emrine âmâde olup gökyüzüne baktım.

Göklerin sonsuzluğuna diktim gözlerimi buğu buğu... Seni sordum; buluta, yağmura, kuşa, akşama, yıldıza...

Yağmura gebe bulutlar anlar mı acep sancımı? Bulutlar ki kendimi bildiğimden beri hep sana akar.

Buluttan kopan yağmur duyar mı yüreğimden kopan parçayı? Yağmur ki kendimi bildiğimden beri senin için ağlar.

Gurbeti diyardan diyara taşıyan kuşlara âyân olur mu ahvâlim? Kuşlar ki kendimi bildiğimden beri hep sana doğru kanat çırpar.

Sonra akşama yaklaştım usulca.

Çünkü o her güneş kanadığında ayrılığın acısını yaşar usanmadan. Gecenin karanlık kucağına bırakır güneşi. Ayrılığın ne çetin bir âfet olduğunu bilir diye onun duasının yanında sundum duamı...

Gökyüzü benim için ne kadar sonsuz, ne kadar büyük…

Gökyüzü senin hasretinin yanında ne kadar küçük…

Sevgilim, Melikim, benim gerçek "Sahib"im...

Senin rahmetin sığınağımdır. Habibin, senin rahmetine yetişmek için vesilemdir. Şikâyetim senden değildir, kendimdendir. Nefsimi ve halimi sana şikâyet ediyorum.

Ya Rabbi,

Ben, hem âsi, hem aciz, hem gafil, hem câhil, hem kalbi hasta, hem zelil, hem de gerçek sahibinin buyurduklarını yerine getirmeyen bir zavallıyım. Hadsiz hatalarımı ve günahlarımı itiraf ederek, senin dergâhına iltica etmek istiyorum. Eğer merhametinle kabul edersen, mağfiret edip affedip kabul edersen, zaten o senin şanındır. Eğer kabul etmezsen, Senin kapından başka hangi kapıya gideyim? Hangi kapı var?

Senden başka Rab yok ki dergâhına gidilsin. Senden başka hak, mabud yoktur ki ona iltica edilsin. (Lem'alar)

Sevgili,

Kovma kapından ne olur!

Yâ Hazreti Mevlâna

Huzur deyince aklıma gelen isimlerden birisi de Mevlâna Celâleddîn-i Rûmi'dir.

Soğuk bir kış günü mahiyetini kavrayamadığım bir duygu çağlayanıyla "Şeb-i Arus Törenleri" için yola koyuldum.

Yorgundum.

Yüreğim bomboştu.

Mevlâna Hazretleri hakkında bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Hayalimde semaya kalkan avuçlardan ve dönen dervişlerden başka bir şey yakalayamadım. Bu büyük yolculuğa sermayesiz çıkmıştım. Gönül heybemde:

"*Gene gel*
Ne olursan ol
İster kâfir ol ister ateşe tap, ister puta
İster yüz kere bozmuş ol tövbeni
Umutsuzluk kapısı değil bu kapı
Nasılsan öyle gel!"

Mısralarından başka bir şey yoktu. Azıksızlıktan hislerimin benzi sararmıştı. Bir anda sebepsiz bir ateş yayıldı bedenime, garip bir utanma duygusu...

Ve Mevlâna...

Başını kalbinin üstüne bırakmış… Hayallerim allak bullak oldu. Bu oturuş, bu dünyayı hiçe sayan zarif eda... Bu sessiz, derin siluet…

Bunalmıştım.

Duygularımdaki tıkanıklığı fark etmek korkutmuştu. Zihnimi zorladım. Mevlâna deyince bir de "Şems" olmalıydı. Mevlâna olmadan Şems, Şems olmadan Mevlâna nasıl olurdu ki? Tebrizli Şems'i hayal etmeye çalıştım.

Gözlerimi kapattım.

Upuzun, karanlık bir yol... Beni içimin derinliklerine çağıran sessiz bir çığlık...

Karanlık, karanlık, yer gök zifiri karanlık...

Gönlümün gökleri yıldızsız… Bir anda karanlığı yırtan bir çift sürmeli göz.

Zıpkın gibi. Alev alev...

Delen, deşen, didik didik eden...

Uhrevi kevserlerin aktığı bu bakışlardan, nur içtim kana kana.

Ve bir ateş yayıldı bütün hücrelerime…

Çok korktum.

Uzaktaydı onlar.

Yakın gibiydiler, ama çok uzaktaydılar. Şems'te, Mevlâna'da çok ötelerdeydi.

Ya ben?

Neden mıhlanmışım bu dar kafese?

Yâ Hazreti Mevlâna bu nasıl kafes?

Gözlerimi açtığımda dışarıdaki kar hala devam ediyordu. Çantamda duran kitabı titreyen ellerimle çıkardım, korkuyla kapağını araladım. Edeple iki büklüm diz çökmüş. Mevlâna'nın resmiyle karşılaştım. Utanarak başımı eğdim, göz ucuyla karşımdaki mana sultanına baktım. Hakkında çok az şey bildiğim için kırgın gibiydi.

Okumaya başladım.

Okudum, okudum, okudum.

Okudukça aklım karışıyordu. Garip geliyor, anlayamıyordum. Beynimin merkezinde bir sancı. Şakaklarım patlayacak sanki. Anlayamadıkça daha çok merak ediyor, bırakmak istedikçe daha çok okuyordum.

Muavinin sesiyle kendime geldim.

– Sayın yolcularımız türbenin önüne gelmiş bulunuyoruz.

Aman Allah'ın ne olacak şimdi? Girmesem olmaz, girsem yok olacak gibiyim. Tir tir titriyordum. "Yapamam, giremem!" diyordum kendi kendime.

Ya Rabbi bana yardım et!

Yüreğimdeki buzdağıyla nasıl girerim bu ateş denizine.

Kıvranırken kendimi birden kalabalığın ortasında buldum. Sele kapılmış damla gibi savunmasızca ilerlemeye başladım. Kapıya gelmiştim. Yüreğim ateş olup ağzımdan fırlayacak gibiydi ve bütün dünyayı yakacak kadar büyümüştü. Durdum. Girmekle girmemek arasında tereddüt ettim. Kalbimin varlığından bile şüphe ederken...

Dışardan yükselen sese kulak verdim. Duygularımı girdabına çeken inleyen ince bir ses... Sızım sızım sızlıyordu:

Neydi bu Allah'ım? "Ney"di, ney'di, ney'di!

Ya Hazreti Mevlâna!

Ya Şems-i Tebrizi!

"Lâ havle" diyerek, daldım bu inleyen denize. Huzura durdum el pençe divan.

Eğildim, eğildikçe eridim. Yüreğimden huzura doğru akan ırmağa engel olamadım. Kaynayan başımı, açılan avuçlarımın üzerine alıp, derdimi yanmaya başladım:

Ya Hazreti Mevlâna!

Kanamalı bir yüreğin çırpınışıdır bu inleyiş.

Acil hastayım.

Himmet bana Mevlâna

Minnet sana Mevlâna
Aşk ateşi cemre gibi
Düştü cana Mevlâna

Derûnumda dayanılmaz bir sancı. Yüreğimdeki yaranın kabuğu kalkmış. Bin bir çilenin, bin bir ihanetin vurgunu var özümde. Ten kafesim; yabancı bakışlardan paramparça. Kıyılarım, ruhumun dev dalgalarına karşı koyamayacak kadar yorgun... Rüzgârın en soğuğuna esir düşmüşüm gecelerimde. Gökler ötesine taşıyor duygularım.

Bırak beni yüreğim!

Artık rahat bırak.

Tutsak alma sevdamı ne olur.

İçimde savrulan dağları, çarpışan kayaları, göklerimde yığılan yıldızları bırak.

Deniz gibiyim.

"*Bu gönül ne vakit durulacak bilmem*
Ama şu anda hiç kımıldamadan duran da benim.

"*Yürüyüp giden de ben*
Ben bir denizim
Uçsuz bucaksız
Alabildiğine geniş
Kıyısız hür bir deniz"

Ya Hz. Mevlâna, bu nasıl deniz?

Derûnumda dayanılmaz bir sancı...

Dünyanın bütün karıncaları beynimde... En dertli bülbüllerin figanı yanıyor ufuklarımda. En yanık türkülerin nağmesi ağlıyor dudaklarımda.

Mekânsız, zamansız bir hasret kaynıyor içimde. Aşka çıkıyor bütün yollarım.

Yol oluyor Hakk'a doğru gözyaşlarım.

"Göz gamın ne olduğunu bilseydi,
Gökyüzü bu ayrılığı çekseydi
Padişah bu acıyı duysaydı
Gece gündüz demez ağlardı"

Ya Hz. Mevlâna, bu ne gam?

"Öndekiler, yeni gelenlere yol açalım"

Görevlinin sesiyle koparıyorum yüreğimi Mevlâna'dan.

Canımın çekirdeğine yerleştirdiği kara sevdanın karşılığında Kur'an ikram ediyorum "âşıklar sultanı"na. Dost'unun kelâmıyla vedalaşıyorum onunla. "Rahman Suresi'nden bir kaç ayet dökülüyor günahkâr dudaklarımdan.

Derûnumda inceden bir sancı.

Sancımı seviyorum artık. Edeple geri geri terk ediyorum huzuru. Sema törenlerinde hücrelerim körkütük sarhoş oluyor. Miras aldığım acemi sevdamla şunları fısıldıyorum özümün kulağına:

"Yüreğinin derinliklerinden bir parça al ve savur kâinata. Nefesin ney olup yaksın geceyi alev alev. Uykuya yenik düştüğünde gönülsüzler, yıldız kadehlerden yudumla sevdayı. Aşk tortusuyla sarhoş olsun hücrelerin. Damarlarında sevgilinin sıcaklığı dolaşsın. Başını gecenin dizlerine bırak. Nurlu bir el okşasın üşüyen saçlarını, gece mektebinde edeple diz çök. Samanyolu rahlen olsun. Bulutlar defterin. Ulu gönüllerden öğren ilmi, edebi. Nur çeşmesi gözlerden akıt içine ab-ı hayatı.

Ve damla damla eri, damla damla tüken...

Kendini bitir kendinde ve dostun tadında yitir. Hilâl gibi iki büklüm ol. Kalp gözünle ağla ığıl ığıl. Seherde çiçeklerin bağrına düşsün gözyaşların. Şebnem olsun, hayat versin yapraklara."

Sema ediyor her şey.

Ney derin derin inliyor.

Bütün kâinat secdede...

Yıldızlar dönüyor, çiçekler dönüyor; bulutlar dönüyor, toprak dönüyor…

Kâinat döne döne Rabbine akıyor.

"*Sema, semadaki ay gibi güneş gibi dünya gibi olmak, onların dillerince onların hallerince bir seyir, bir niyazdır.*

Sema "medresem dünyam, tekkem âlem" diyen mana erinin aşkında doruğa ulaşmasıdır.

Ney ayrılığa isyan borusu çalış, sema sessiz bir başkaldırıştır.

Sema varlıktan yokluğa geçiş, kozayı yırtıp kelebekleşmedir.

Ney'e üflenen her nefes âşığın ateşine üflenen bir soluktur. Üflendikçe ateş artar ve kabına sığmaz. Eriyen âşık semayla öteler ötesine uçarak yükselir. Sema bir şeb-i arus'tur ney de bu düğünü ilan eder.

Sema göklere merdiven dayamaktır, âşığın miracıdır.

Sema aşkından sarhoş olan âşığın mecnunlaşmasıdır.

Ney şekli ile elif gibi vahdeti temsil eder, sema da iki iken bir olmak, vahdet-i vücuda ulaşmaktır. Âşık için ney bir bahanedir, her ses sevgiliden bir davettir, sema bu davete icabettir.

Velhasıl ney, aşkın özü, özetidir. Sema beyaz bir dilekçedir."

Acemi sevdanla sende katıl bu meclise. Meczup bir Mevlevî gibi cezbeye gel. Gözlerinden dünyayı at, kalbinden masivayı…

Ve kâinat aynasında ona sarıl sırılsıklam âşık ol!

Mevlâna'nın yüreğime lahûtî sesiyle ötelerden şunları fısıldadığını duyar gibiydim:

Men bende-i Kur'ân'em eger can darem
Men hâk-i reh-i Muhammed Muhtarem

Eger nakl kuned cüz in kes ez güftarem
Bîzârem ez u vez an suhen bîzârem

"Bu canım var oldukça ben Kur'an'a tutsağım
Muhammed Mustafa'nın yolundaki toprağım
Benden başka bir sözü nakledenler olursa
Hem onu söyleyenden, hem o sözden uzağım."

Yolun Açık Olsun

Oğul,

"İnsanlar vardır, şafak vaktinde doğar, gün batarken ölürler. Unutma ki dünya, sandığın kadar büyük değildir. Dünyayı bize büyük gösteren bizim küçüklüğümüzdür; hırsımız ve bencilliğimizdir."

Dünya bir garip han, bir hoyrat mekân,
İnsan bir garip varlık kabına sığmayan...
Hayat bir yudum su, bir anlık rüya...
Ömür bir kısa yol tekrarı olmayan...

Bu yolda nazarımızı sonsuzluğa dikip büyük yürümek ve büyük ölmek gerek. Bu yolda hırs, diken; benlik ve kibir ise engeldir oğul. Sakın ha kendine takılmayasın ve kendinde boğulmayasın. Teklik sadece Allah'a mahsustur, tek başına karara durup hoyrat dünyanın dayanılmaz ağırlığını kaldırmayasın. İşlerini ehil kişilere danışarak tutasın, danışırsan yol alırsın, danışmazsan yolda takılıp kalırsın oğul.

"Güçlüsün, akıllısın, söz sahibisin; ama bunları nerede, nasıl kullanacağını bilemezsen, sabah rüzgârında savrulup gidersin."

Bir dem gelir bir tekmeyle dünyaları yıkacak olursun, bir dem gelir yerdeki karıncaya mağlup olursun. Güç hayvanda bile mevcut. Akıl sadece anahtar. Anahtara takılmayasın. Aslolan anahtarın açacağı kapılardır. Kapıların ardında hazineler, kapıların ardında sırlar vardır. Sırlar ki, ebedi

muştuları koynunda barındırır; sonsuza kavuşturur. Aklını kullanıp dünyadayken cennetin kapılarını aralayasın oğul.

"Öfken ve benliğin bir olup aklını yener! Daima sabırlı, sebatlı ve iradene sahip olasın, azminden dönmeyesin. Çıktığın yolu, taşıyacağın yükü iyi bil, her işin gereğini vaktinde yap!"

Öfke ateş, öfke âfet, öfke şeytandır oğul. İnsanoğlu dağları devirebilir ama öfkesine mağlup da olabilir. Öfkeyle savaşı daima taze tutmak gerektir.

"*Yolcu, buruk baş gerek*
Gözde daim yaş gerek
Huy biraz yavaş gerek
Yoksa yollar aşılmaz." diyen ne güzel söylemiştir. Öfke benliğin yemi, en lezzetli gıdasıdır. Benlik semirdi mi irade yok olur gider. İradesi zayıflayanın ruhu intihar eder. Posalaşmış bir beden taşımak ne ağır zillet, ötelere kapalı bir ruh taşımak ne büyük ihanet.

Sabırsız olmaz oğul, sabırsız menzile varılmaz. Kaf Dağı'na sabırsız ulaşılmaz. "Sabır kara bir dikeni yutmak, diken içini parçalayıp geçerken de hiç ses çıkarmamaktır." İnsan ocaklar gibi yanmalı, yanmalı da kimselere gamını ilân etmemelidir. Gözünü ötelere dikesin oğul, hesabını idealine göre yapasın. Şunu da aslâ unutmayasın: "Her şeyin vakti tayin edilmiştir. Vaktinden önce öten horozun başı kesilir."

Vazifen çetin, yükün ağırdır oğul. Hizmette önde, ücrette geride olasın. Vazifenin en ağırına talip olmaktan kaçınmayasın. Vazifenin ağırlığı Yaratan'ın kullarına ihsanıdır.

"Açık sözlü ol! Her sözü üstüne alma! Gördüğünü söyleme, bildiğini bilme, sözünü unutma, sözü söz olsun diye söyleme."

Bizler nefreti eritmek için, muhabbetin asaletini dünyaya yeniden hakim kılmak için çıktık yola. Bu yolda utanacak bir şeyimiz yoktur. Muhabbet yolunun gizlisi saklısı yoktur oğul. Ama altının değerini de sarraf bilir, sözünü muhatabına göre ayarlayasın. Cahilin karşısında altınlarını çamura atmayasın. Yiğit olan kördür, kötülüğü görmez; sağırdır, kem sözü işitmez; dilsizdir, her ağzına geleni demez. Bildiğini de her yerde ayaklar altına sermez. Yunus gibidir o; yüreği muhabbete, gönül ibresi Hakikate ayarlıdır. O bir defa söz verdi mi, onu namusu bilir.

"Ananı, atanı say; bereket büyüklerle beraberdir!"

Anadolu; içinden kıvrım kıvrım ırmaklar akan, ağıtları alev alev ciğerler yakan... "Ana"larla dolu olan...

Ana çile yumağı, yüreği narin bir ipek, Hakk'ın diktiği en sağlam direktir. Ne ananın ince yüreğini yakasın, ne de babanın kapı gibi bileğini kırasın oğul. Yarın yuva kurduğunda ocağınla onlar arasında köprü olasın. Ana ve ata düşmemek için sırtımızı dayadığımız duvardır, yarın duvar yıkıldığında kıymetini anlarsın.

"Sevildiğin yere sıkça gidip gelme, muhabbetin kalkar, itibarın kalmaz. Düşmanını çoğaltma, haklı olduğunda kavgadan korkma! Bilesin ki; atın iyisine doru, yiğidin iyisine deli derler!"

Her şeyin ortası makbuldür, sevginin de. Sevdiğini gereğinden fazla sevmeyesin, yerdiğini de gereğinden fazla yermeyesin. Sevgini de, sadece yüreğinin eline vermeyesin. En çetin imtihan "sevgi"yle olandır. "Kişi ne kadar bahadır olsa da, muhabbete tuş olur." diyen atanın sözünü aklından çıkarmayasın. Böyle imtihan olmamak, istikbalde neslinden utanmamak için gecelerin bağrında, seherlerin aydınlığında duaya durasın. Senin ideallerin ve geleceğe dair hedeflerin var oğul.

Gönül adamı ömrünü boşa harcamaz, yüreğini ucuza satmaz, edep tacını başından almaz. Gönül erinin her zaman yüzü yerde, gönlü göktedir. Haklı olduğunda kavga vermesini bilir. Kavgayı sadece bileğiyle değil, ilmiyle ve yüreğiyle yapmasını da bilir.

İyiliğe kötülük, şer kişinin kârı,
İyiliğe iyilik her kişinin kârı,
Kötülüğe iyilik de, er kişinin kârıymış oğul.

Sen bizim rüyamız, sen bizim devamız, sen bizim duamızsın oğul. Daima başın dik, alnın ak, gönlün pak olsun.

Zümrüt-ü Anka'nı iyi seç ki Kaf Dağı sana yakın olsun. Yolun ebediyete kadar açık olsun.

---

* Edebali Şeyh; Osman Gazi'nin kayınbabası. (ö: 1325), Karaman ve Şam'da öğretim gördü. Yüz yirmi yıl yaşadığı rivayet edilir. İslâmî ilimler ve rüya yorumlarında geniş ilmi vardı. Osman Gazi, Şeyh Edebali'de misafir kaldığı bir gece rüyasında, Şeyhin koynundan çıkan ayın kendi koynuna girdiğini ve göbeğinden yetişen bir ağacın bütün cihanı sardığını görür. Şeyh Edebali bu rüyayı büyük bir devletin kurucusu olacağı şeklinde yorumlar. Bu yorumdan sonra Şeyh Edebali'nin kızı Malhun Hatun'u Osman Gazi'ye verdiği söylenir. Türbesi Bilecik'tedir.

Yiğidim Hey!

"Ey oğul! Bundan sonra bölmek bize, bütünlemek sana..."
(Edebali)

Yiğidim hey!

Can gözünü açasın ve beni can kulağıyla dinleyesin:

Ağaç, kökü üstünde boylanır, kökü üstünde dallanır, kökü üstünde meyve verir, ballanır. Sadece kökü sağlam olan ağaçlar gök tarafından kucaklanır. Sen de kökünü, soyunu-sopunu iyi bilesin; iyi bilesin ki cümle âleme eğlence olmayasın. Atan kimdir, ceddin gazi midir, şehit midir, anan ne çilelere göğüs germiştir, bir bir bunları öğrenesin ve kulağına küpe edesin.

Tuna'yı bilir misin? Tuna boylarında ak yeleli küheylânları... Küheylânlar üstünde şahlananları, başları bulutlara yaklaşanları, rüzgârla yarışanları...

Sonra nice Mehmetlerin dönmediği Yemen'i...

Mızıka çalındı düğün mü sandın
Al yeşil bayrağı gelin mi sandın
Yemene gideni gelir mi sandın

Tez gel ağam tez gel dayanamirem
Uyku gaflet basmış uyanamirem
Ağam öldüğüne ey ey inanamirem

(halk türküsü)

Ağıdının feryadını...

Geride, kınası solmamış çiçeği burnunda yavuklusunu, doya doya koklayamadığı yavrusunu, bir çift kundurayla bir de fes bırakan garip Mehmetleri, Memişleri...

Daha yaşanacak nice sevdaları varken ölmeden mezara koyulanları, arkalarından ciğerleri oyulanları... Nice civan yiğitlerin sılaya kavuran acılarını bırakıp; gözlerini ebediyen dünyadan çekip dönülmez diyarlara göçtükleri Çanakkale'yi...

Sen, daha on yedisinde şehit babası ve şehit ağabeyleri ardından anası tarafından kınalanarak cepheye gönderilen "*Kınalı Hasan*"ın destanını okudun mu?

"*Komutanım, bizde kına kurbanlık koyuna yakılır, Hakk'a kurban olsun diye; gelin olan kıza yakılır, ölünceye dek evine, ocağına kurban olsun diye; bir de askere giden yiğide yakılır, vatana kurban olsun diye...*

Ben evimin direği efendimi ve iki oğlumu şehit verdim. Arkada daha on yedisine yeni giren Murat'ım kaldı. Onu da kınalayıp sizin yanınıza gönderiyorum. Biliyorum bu, yavrumu dünya gözüyle son görüşüm. Elimdeki son yongam da varsın vatanıma kurban olsun."

Diyerek sahipsiz kalan, şehitleri ardından ağıtlar yakan ananın yürek dağlayan acısını duydun mu?

Burası Anadolu...

Burada dağların başı dumanlıdır, bağrı efkârlı... Bu dağların yolcuları hep umuda yolcu olmuştur. Sevda yangınlarıyla yollara koyulmuştur. Bu yolculuk vatan toprağını kurtarmak, çoluğa çocuğa daha şerefli bir hayat sunmak, Allah'ın rızasına kavuşmak içindir.

Bu diyarın sakinleri, asırlar boyu rahat nedir bilmediler. Taşları yastık yaparak, toprağı mekân tutarak yumak yumak çile dokudular...

Bu diyarın sakinleri; dertle, kederle, hasret yüklü türkülerle dağlar, geçitler geçtiler. En kara günlerinde bile isyan nedir bilmediler. Dua dua gerçek sahiplerine yalvardılar, ondan yardım dilediler. Asla namerde el açıp dilenmediler. Her defasında tükenmek üzereyken, yeniden umutla dirildiler.

Umuda yapılan yolculuklarda yorgun düşenler, yolda şaşanlar oldu. Ecelin pençesinde ölüme yenik düşenler, ölmeden önce ölüp tarihe geçenler oldu .

Kara kışın ardından kır çiçekleri sahip çıktı bu isimsiz umut yolcularına.

Burası Anadolu, nur yüzlü erenlerin, gönülden gül derenlerin diyarı...

Bu diyardan, kimi Tuna'ya doğru şahlandı; kimi Çanakkale kıyılarında şehâdetle paklandı. Gidenlerin çoğu geri dönemedi. Dönenler de giderken bıraktıklarını gelince göremedi.

Burada her ocağın kapısı gurbete açıktır. Her ocak, zamansız yitirdiği bir parçasını toprağın bağrına bırakmıştır. Burada her sülâlenin bir efsanesi, her soyun bir hikâyesi vardır. Burada Alevisi, Sünnisi, Kürdü, Türkü, Lazı, Çerkesi hepsi aynı gayeye inanmıştır.

Yiğidim, insan bütün kâinatı taşır içinde... Anadolu da dünyanın dört yanını taşır… Anadolu, ya kapısına geleni misafir etmiştir ya da damarlarındaki göçerliği, mefkûre muhacirliğine dönüştürerek dünyanın dört bir yanına gitmiştir. Bu ulu bir çınardır, kökü Anadolu'da köklenir; dalları dünyada filizlenir.

Ey Anadolu'nun evlâdı, kendin gibi ol, kendin gibi davran. Kâinata bak, örnek al. Herkes kendi işini yapınca güzel... Herkes kendi özüne göre davranırsa asil. Sen hiç şeftali veren elma ağacı, köpek yavrulayan koyun gördün mü?

Sadece kendini düşünenler, menfaati için yaşayanlar şu uçsuz bucaksız dünyayı kendileri kadar sanırlar. Hayatını

dünyanın huzuruna ayarlayanlar her dem yeniden doğarlar. Her uğradıklarından hayat alırlar, her uğradıklarına hayat taşırlar.

Yiğidim, ben anayım!

Bakma okuyup yazmadığıma, câhil olduğuma. Sen sol yanımda sancıya, gözümdeki manaya, dilimdeki duaya bak. Bak da beni iyi dinle. Ben, bana düşeni yaptım. Azığıma haram katmadım, emanete zarar gelir diye harama bakmadım. Diyeceğim o ki:

Dünya seni yanlış tanıyor. Seni yanlış tanıyan dünyaya, sana ümit bağlayan Anadolu'ya karşı sorumlulukların var. Bu gemi öyle bir gemidir ki, Anadolu'dan yola çıkmış ve sonsuzluk denizinde yol almıştır, yol almaktadır. Sen de bu gemide görevi olan bir nefersin. Bu gemi asla senin ihmalinden dolayı su almamalı.

Burası Anadolu.

Gücünü geçmişten alanların diyarı.

Aradan yıllar geçti. Tuna'da, Yemen'de, Çanakkale'de geride kaldı. Hayat devam ediyor. Hayat devam ettikçe yollar, yollar devam ettikçe umutlar tükenmez. Anadolu bir okul, bir çilehâne... Bu okulda ilk öğrenilen şey sevgi, ikincisi umut… Dünya bizleri bekliyor. Bu dünyada eğer barış ve sevgi üstüne bir şarkı bestelenecekse bu beste de bizim de payımız olmalı. Çünkü biz ölenlerin arkasından çok gözyaşı döktük. Ancak acıyı bizzat yaşayanlar acıların bir daha yaşanmamasını daha anlamlı ifade ederler. Ancak savaşlarla en değerli varlıklarını yitirenler bu dünyada savaşların son bulması için samimi mücadele ederler.

Bizim de bu şarkı da söyleyecek sözümüz var. Bizim de açlıktan ölenlere götüreceklerimiz. Bizim de bu dünyada savaşı körükleyenlere yüreğimizdeki sevgi sözcükleriyle vere-

ceğimiz cevabımız var. Bizim de aklımızda ilmimiz, gönlümüzde Anadolu türkülerinden aldığımız dersle sonsuz sevgimiz var.

Yiğidim, dediklerimi unutma. Duyduklarının hepsi sana Anadolu'mun emanetidir. Bu emanet senin şanındır, şerefindir, değerindir... İnsan taşıdığı değerin farkına varmalı. Emanet kutsal! Emaneti taşımak, ona layık olmaksa en kutsal...

Yiğidim, alnın lekelenmeye, bileğin bükülmeye, tertemiz yüreğine günah kiri değmeye, hayallerin bile dünyanın çirkin eliyle kirlenmeye...

Hak ve adalet ömrünün izzeti, muhabbet gönlünün ziyneti ola. Bütün bunları kendine vazife edinirsen yerin altındaki ve üstündekilerle birlikte Anadolu'mun hakkı sana gani gani helâl ola...

Ben Anadolu Kadınıyım...

Ben, asırların çilesini dağ gibi omzunda taşımış Anadolu kadınıyım.

Acılarımı kızgın bir kor gibi kavrulan kınalı avuçlarımda tutmuşum. Sırrımı esen rüzgâra, başı sarıklı dağlara savurmuşum. Yine de namerde sunmamışım. Sabahın seherinde yollara koyulmuş, toprakla boğuşmuşum. Hayatım boyunca dualarım bereketim olmuş, tevekkülüm saadetim...

Sadakatim, ocağımın ziyneti olmuş. Sılada, beni bir başıma bırakan bir vefasız tarafından ihanete uğrasam da yuvamı, yavrularımı yüzüstü bırakmamışım.

Yarim İstanbul'u mesken mi tuttun
Gördün güzelleri beni unuttun
Sılaya gelmeye yemin mi ettin.

Gayri dayanacak özüm kalmadı,
Mektuba yazacak sözüm kalmadı

(Anonim)

Diyerek ince ince sitemde bulunmuşum. Helâlime söz verdiğim mekânda ömrümün sonuna kadar dağ gibi durmuşum. Gençliğimi, güzelliğimi feda ederek, kırgın yüreğimi ahiretin sonsuz güzellikleriyle avutmuşum.

Yavrularıma gösterdiğim şefkatim, atalarıma gösterdiğim hürmetim süsüm olmuş. Yememiş yedirmişim, giymemiş giydirmişim. Anamın- atamın son nefesinde gönüllerini ben almışım, Hakk'a yürüdükleri zaman son dualarını ben etmişim.

Fedakârlık deyince tarih benim adımı yazmış. Dünya, iffetin kadına ulvilik kattığını benim adımla tanımış. İhanetin adını rüyalarımda bile ağzıma almamışım. "*Limanlar gemilerini nasıl beklerlerse*" ben de evimin direğini evimde öyle beklemişim. "Adıma leke geleceğine, bedenim teneşire gelsin" demişim. Ölümün soğuk yüzünü, alnımın lekelenmesine tercih etmişim.

Ben Anadolu kadınıyım.

Acıya bile bir sanatçı derinliğiyle yaklaşmışım.

Kâh Yemen'de, kâh Dumlupınar'da, kâh Fırat'ın serin, efkârlı kıyılarında gidip de dönmeyenlerime, şehitlerime gönülleri kavuran yanık, içli türküler, yürek dağlayan ağıtlar yakmışım.

Başım Ağrı Dağı'nın zirvesi gibi dik.

Bileğim Torosların bükülmeyen dalları gibi güçlü.

Alnım Erciyes'in zirvesindeki karlar gibi ak!

Yüreğim Isparta'nın kırmızı gülleri gibi yumuşak...

Yavrularımı Bursa erenlerinin kerametleriyle, Yunus'un dertli ilâhîleriyle uyutmuşum.

Onları hamdan, yalandan fersah fersah uzak tutmuşum.

Aman vermez kara kışta, Gâvur Dağı'nda, Mehmetçiğe cephane taşırken; ciğerpâremin, yavrumun üstündeki örtüyü alıp, gözümü kırpmadan cephanenin üstüne koymuşum. Minik gözlerini dünyaya yuman yavrumu oracıkta öylece bırakıp; yanan bağrıma taş basmışım.

Vatanımın toprakları gibi yavuklumu da kabrin, karanlık bağrına kefensiz yatırmışım.

Gül tomurcuğu ılık yaşlar dökmüşüm sürmeli gözlerimden.

Dermanım kesilmiş dizlerimden.

Tükenmişim, yorulmuşum.

Ben Anadolu kadınıyım...

Kosova'da aziz hünkârımız Murat Hüdâvendigârı, Yemen'de geriye bir çift kundurayla - fes bırakan garip Mehmet'i şehit vermişim. Romanya'da öğrencilerini canından üstün tutan, bu uğurda canını verip, kendine "*Tuna Boyu Şehidi*" dedirten öğretmen Ali"yi şehit vermişim.

Ciğerim yanmış, burnumun kemiği sızlamış da, yine de bir isyan kelimesi çıkmamış, kavrulan dudaklarımdan.

Kaderim, yazgım, demiş boynumu bükmüşüm,

Yaratan'ıma sığınmışım.

Ben Anadolu kadınıyım...

Ben, kuruluşun çiçeği Nilüfer Hatun,

Ben, Osmanlı sarayının yediveren gülü Hafsa Sultanım.

Ben, Rus'a bir satırla haddini bildiren Nene Hatun'um.

Ben, düşmana erkek gibi meydan okuyan Kara Fatma'yım

Ben gözünün yaşı kurumayan Ayşe'yim.

Sırlarını ilmek ilmek kilimlerle dokuyan Hatça'yım.

Ben Anadolu kadınıyım...

Dualarımla göklere merdivenler kurmuşum.

Denizindeki mavisine hayran olduğum, dağlarındaki kır çiçeklerine, Yaradan'ına kurban olduğum, Can Anadolu'm!

Daha kaç kurban alacaksın benden!

Daha kaç ak yaşmaklı anayı, al yazmalı Suna'yı ağlatacaksın...

Ağalar, paşalar, canlar ta yürekten dinleyin hele, ta yürekten! Bu sese iyi kulak verin:

Ben, anayım!

Ben şefkat kahramanıyım!

Ben yüreği çileyle dolu doluyum!

Ben gücünü yüreğindeki sevgiden ateşleyen,

Gerçek Anadolu'yum!

El Gizlidir Can

İstanbul'un sonbaharından merhaba!

İstanbul ve sonbahar...

Bir bahar yakışır İstanbul'a, şehrin göğsüne gerdanlık gibi dizilen erguvanlarla; bir de şehrin eteklerini kaplayan altın sarısı yapraklarla sonbahar...

İstanbul ve sonbahar...

Sanki birbiri için yaratılmış iki sevgili gibi...

İstanbul'da gam; sonbaharda hüzün... İstanbul, ihtişamını anlatır sonbahara, sonbahar baharın tazeliğini...

Bir de şarkı tuttururlar birlikte Boğaziçi'ne doğru.

İstanbul deyince deniz, deniz deyince kanayan ufuklar arasından uhrevi nöbete durmuş minareler gelir aklıma. Bir de yorgun akşamlarda, yorgun bakışlarla eve dönüşlerimiz. Uykusuz gecelerin ardından Eyüp Sultan'ın huzurunda üşümenin tadına varışımız, Piyer Loti'de sıcacık simidin lezzetine vara vara çaylarımızı yudumlayışımız.

Nasıl da kendimizden geçerdik, sarıklı mezar taşlarının önünde.

Hele Ramazan akşamlarında Sultanahmet'te zar zor yer bularak sıkış-tepiş bir çadırda iftarı bekleyişimizi unutmak mümkün mü! Uhrevi bir akşamın ardından sıcak saleplerle, dumanı tüten kestanelerle, macunlarla çocukluğumuzu yeniden yaşardık...

Sizler, ne kadar güzeldiniz. Yüzünüze bakmaya kıyamazdım. Dualarımda isminiz dökülürken dudaklarımdan, gök kubbenin altındaki kelimeler yetmezdi sizin için istediklerime.

Ayrılalı kaç yıl oldu, saymadım. Bir asırdan fazla olsa gerek.

Bu akşam kütüphanemin rafında eski bir deftere rastladım. Rasgele bir sayfa açtım ve senin satırlarınla karşılaştım. Ne güzel ifade etmişsin ayrılığı:

"*Önce Habib'in nûru, Rahman'dan ayrıldı. Asırlar, yıllar, aylar ve anlar geçti. Ayrılık hep vardı, ayrılık tâ o zamandan acıydı. Sonra Âdem cennetten ayrıldı. O gün bugün hiç bitmedi ayrılıklar.*

Acıydı, zordu, lâkin hep vardı.

Her yeni varlık anadan ayrılıkla geldi dünyaya.

...Ve bu gün biz de ayrılıyoruz. Bir çınarın dalları gibi... Ama köklerimiz aynı toprakta…

Binlerce yoldan kim bilir hangisinde yürümek için ayrılıyoruz."

Daha bir sürü güzel şey yazmıştın. Satırlarını noktalarken yazdığın mısralardan sonra gözyaşlarımı tutamadım:

Ağlayan bulutların
Ardındaki güneşte ısıttık yüreklerimizi
Ve biz de donmuş yürekleri ısıtmak için
Ağlamayı öğrendik büyüklerden.

Bu güzel satırlarının sonunda ben de sana - çağın teknik haberleşme yollarını hiçe sayarak- özlem dolu bir mektupla karşılık vereyim dedim.

Şimdi yanımda olsaydın seninle neyi paylaşırdım diye düşündüm. Birden aklıma senin Hz. Ali'yi ne kadar sevdiğin geldi. Her defasında O'nun adı geçtiğinde yüzüme bakar tebessüm ederdin. Ben de içimden "Herhalde Hz. Ali de bize bakıp tebessüm ediyordur." diye geçirirdim. Geçenlerde bir kitapta

Hz. Ali'nin oğlu Hz. Hasan'a verdiği nasihatleri okudum. Şimdi sana o nasihatlerden bir demet sunmak istiyorum:

"*Ey oğul!*

....

– Ciddi olarak ölümü an ve ölümü anmakla kalbini yaşat. Her şeyin yok olacağını bil ve kalbinin de yoklukta karar kılacağını ona bildir. Kalbine dünya facialarını ve musibetlerini bir bir göster.

– Zamanın şiddetini ve kükreyişini, gece ve gündüzün aleyhine çevrildiğini düşün, hatırla ve hatırlat.

– Kendi nefsine ve kalbine daha evvel yaşamış insanoğullarının hikâyelerini anlat. Mazideki musibetleri düşün. Aynı şeylerin tekerrür etmemesi için dikkat et.

– Atalarının topraklarında ve yaşadıkları yerlerde gez ve onların eserlerini dikkatle tetkik et. Onlar neler yapmışlar, nereden nereye, ne için göç etmişler? Bunları tetkik ettiğin zaman onların pek yakın arkadaşlarından ve sevgililerinden ayrılıp gurbet illere gideceksin. Tıpkı onlar gibi sen de pek yakında bilmediğin görmediğin yerlere göç edip gideceksin. Şu halde istikbaldeki yerini şimdiden hazırla ve temizle. Ahiretini dünyaya satma.

– Bilmediğin şey hakkında konuşma. Vazifen olmayan işe karışma. Her işi kendi ehline bırak.

– Sonunda bir felâketin gelmesinden korktuğun yolu terk et. Zira onu terk etmek o yolda korku ile ilerlemekten daha hayırlıdır.

– Kendini güçlükler karşısında sabretmeye alıştır. Zira haksızlık karşısında Hak için sabretmek en iyi ahlaktır."

Bu nasihatlerin ışığında Hz. Ali'nin kâmeti hürmetine, Hak'tan yardım dileyerek aldım kalemi elime, ötelerden ru-

huma gelen sesi dinledim ve âcizane senin için şunları çıkardım hasret dolu özümden, dünya yüzüne:

Bu dünyanın zaman karşısındaki hali, rüzgârın önündeki saman çöpüne benzer. Yani insanoğlunun meftûn olduğu şu dünya, ilâhî kudret karşısında bir hiç hükmündedir. Tamamen âcizdir. Akıllı olan kişi sırtını aciz ve fani olana dayamaz. Kuvvetli ve bakî olana dayar. Eyüp Sultan'daki mezarları hatırla. Onların da evleri -yurtları, eşleri- dostları, tutkuları-aşkları vardı. Bizim de arkamızdan gelenler mezarımızın başında aynı şeyleri söyleyecekler. Hırsımız, arzularımız, şu bakmaya doyamadığımız simamız, toprağa karışıp gidecek.

Biz insanız, melek değiliz. Etten kemikten yaratılmışız. Elbette bu dünyada planımız-programımız, arzularımız olacak. Bunları putlaştırmamak gerek, arzularımız gerçekleşmediğinde öfkeye kapılırsak, planlarımız alt-üst olduğunda darmadağın olursak dünya bizi yutar, yok eder. Her adımımızın "*göklerden gelen bir karar*"la bozulabileceğinin hesabını yapmalıyız.

Önemli olan O'ndan gelene razı olmaktır can!

O bizi yücelttiğinde gurura kapılmamak; alçalttığında şikâyette bulunmamaktır. Yani erenlerin tabiriyle ölçü, "*kaybettiğin zaman mahzun, kazandığın zaman mesrûr (mutlu) olmamaktır.*"

El gizlidir can!

O el gizliliğine dair sırları hakikat defterine yazmıştır. Hakikati de salih dostlarının gönüllerinde ve simalarında âşikâr kılmıştır.

İnsan, gönlünün kulağına hakikati bıkmadan usanmadan her daim fısıldamalı, bundan bir an uzak olmamalıdır. Taze kalmanın en önemli yolu, bize Hakk'ı hatırlatan nurânî simalara bakmak, onların sohbetlerinin dairesinde bulunmaktır.

Bir gün bile kendini hakikat ve marifetle ilgili bir şey duymaktan mahrum etmeyesin.

"*İnsan şüphesiz zulümkâr ve nankör*" dür.

Sen nefsini her an hayırla terbiye et ki, o seni kötülüklerle meşgul edecek fırsatı bulamasın .

Sen dört başı ma'murken "Dost"u an ki, O'da sana kırıldığın döküldüğün zaman sahip çıksın. Sakın "Benim kimseye ihtiyacım yok, insanların içinde olmama gerek yok; tek başıma okuyabilirim, kendimi yetiştirebilirim" gibi nefsin ve şeytanın vesvesesine kapılmayasın. Zira bu devirde tek başına kalmaktan daha tehlikeli bir şey yoktur.

Kâinat, Rabb'imizin keşfimize sunduğu sırlar bahçesi. Gizli hazinelerle dolu… Bu sırları keşfetmek, gizli hazineleri bulmak için topluluğun rahmetinden faydalanmalısın.

Sırlar gözümüzün önünde, lakin gizli...

Hazineler ayağımızın altında lâkin saklı...

Değeri bu kadar yüksek olmasaydı, bu kadar gizli olur muydu?

Bulmak için yola çıkanlara "dostluk" payesi va'd edilir miydi?

El gizlidir can. O elin kullandığı kudret kalemi de...

Bize sadece yazılanı oynamak düşer. Gaye, kâinat kitabını yazan sanatkârı bulmaktan ibarettir. Bulmak için aramak, aramasını bilmek gerek. "Bilme" ye doğru giden yolları gerçek sahibinden istemek gerek. "Dost" un gücüne dayanmayan bilekle, "Dost" un muhabbetiyle tatlanmayan yürekle menzile varılmaz.

Ok meydandadır can ama oku fırlatan yay gizli... Sen de ben de Hakk'ın fırlattığı ok değil miyiz ? Özümüzdeki sancı da, sözümüzdeki acı da her an bizi bundan haberdar etmiyor mu?

Yegâne muradın "gizli" olana vuslat olsun. O'nu bulmak istersen eğer, dost adının anıldığı yere, tereddüt göstermeden en önce sen git. Biri sana haksız bir kelâm dediğinde en önce sen sus.

Sen nazlanan değil, nazlandıran ol.

Problem olan değil problemleri çözen ol. Bu yolda hadim olanlar bir de seninle meşgul olmasınlar.

"Gizli olan el"i bulma yolunda, aramam, bulmam, yanmam ve olmam için bana da dua etmeyi unutma...

Yine söze İstanbul ile başlayıp ötelere geçmişim, seninle her görüşmemizde olduğu gibi.

İstanbul'un sonbaharından, gamlı bir hazan selâmı gönderiyorum sana.

Ve sonbaharımdan baharlarınız için yakarıyorum yine...

Bir Anlık Düş

Bir anlık düştür hayat. Ve bir ağacın altında gölgelenmek kadar kısa. Nice güzellikler vardır, nice hasretler vardır henüz başlayan, nice sevdalar vardır kâinat kadar azametli. Hepsi; ama hepsi bir kaşık hüzünle noktalanmaya mahkûmdur. Bu dünya, gurûbların yarıştığı bir dünya. Tulûların gurûblarla tamamlandığı bir dünya. Her doğuş bir batışı, her batış bir doğuşu barındırır koynunda.

Hayat, hisseden gönüllere bir seraptır. Acıların tortulaştığı ömür için, günler salise olur, mevsimler saniye, seneler dakika. Yaşanan her güzellik, başlayan her sevdâ, ışık hızıyla geçer ömrün kenarından. İnsana yalnızca geçirdikleri arkasından buruk bakışlar kalır.

Bir anlık düştür hayat.

Bu düşte gurbet içinde gurbet yaşanır. İçimizde gurbet, dışımızda gurbet, ruhumuzda gurbet, bedenimizde gurbet... Hazreti Adem(a.s.)'in cennetten dünyaya indirilmesiyle başlamıştır insanoğlunun gurbeti. Dünya gurbetlerin en büyüğüdür. İnsan dünyada ister geda olsun, ister hükümdâr, yine de gariptir. Değil mi ölümlüdür, değil mi ruhu bedende taşımaktadır, gariptir. Bundan dolayı sonsuz bir hasret yaşanır yürekte. Bu hasretin ne başı vardır ne de sonu. Bilenler bilir de bu hasretin özünü, bilmeyenler hırs ile oradan oraya koşturur dururlar.

Dünya çok gaddardır, çok mekkardır, yani her yanı tuzaklarla doludur. Bir üzüm yedirir, bin tokat vurdurur. O

çılgın bir ata benzer; sen ona ne kadar yapışırsan yapış, eninde sonunda seni dışarıya atacaktır. Onun sunduğu yalancı güzelliklere kanmamak, daima uyanık olmak gerekir.

Bazen bütün güzelliklerin başladığı mesut bir bahar akşamı hayatın veda çığlığını işitirsiniz acımasızca. En beklenmedik bir zamanda misafirlerin en büyüğü kapıyı çalmıştır; kimin emanetinin vakti dolmuşsa onu alıp götürmeye gelmiştir. Bakarsınız hayat bir müddet önce gülen, konuşan, hisseden; ama şimdi önünüze uzatılan bir cesedin kirpiklerinin altına gizlenmiştir. Ruhunuz karışır, garip bir hüzünle sarsılırsınız. Gönlünüz gözünüzden akan yaşları tercümeye çalışır. Gönül ile gözyaşının düğümlendiği yerde, hüzün ve acı kesişir. İsyan etmek istersiniz, ne isyan ne de gözyaşı geri getirmez gideni. Giden, bir meçhule yelken açmış ve dönüşü olmayan yolculuğa çıkmıştır artık. Geride kalanlara, önce feryat sonra da suskunluk kalmıştır.

Gözyaşları yetersiz davetiyeleridir, ömür ağacının. Ömür ağacı, ağaçların içinde yeşilliği en az süren ve meyvesi bütün ağaçlardan en az olandır. Zira "Ömür sermayesi pek kısa, lüzumlu işler pek çoktur." Yazık ki bazı ömürler bu kısa turfanda vakitte meyve bile veremez. İlâhî dergâha niyazımız, meyvesiz hayattan O'na sığınmaktır.

Bir anlık düştür hayat.

Bütün düşler saniyelerle sınırlıdır. Aynı düşü yakalamak ise çoğunlukla imkânsızdır. Bu düşün neticesinde dil ile değil, hal ile veda zamanı geldi mi, bütün çırpınışlar bütün sedâlar yetersiz kalır. Sonunda veda bütün dostlara ilân edilir ve yolcu inleyen bir selânın ardından bir gelin edasıyla yeni mekânına uğurlanır. Giden yolcu, sevenlerinin çağrılarına kapalıdır artık. Ne körpe bir gelin, ne civan bir yiğit bu çağrılar neticesinde vedasını geri alır.

Tabut, hayattayken hazırladığımız amellerin çeyiz sandığıdır. Baş üstünde, omuzlarda taşınacağımız dünyaya ait son istirahat vasıtasıdır. Öbür âlemdeki mekânımız bu sandıkta gidenlerle döşenecektir.

Gurbet halkasının son zincirini takarken, toprağın altındaki sıcaklık dünyanın bahar meltemindeki ılıklığa tercih edilir. Umutla huzuru gözlerken, halimizi sessiz bir bulut bürür. Önce yerini ılık yağmurlara bırakır, sonra çetin fırtınalara.

Kısa ömür, bir başka hayata tohum olmak için toprakla kucaklaşmaya mecburdur. Toprak yavrusunu yeniden bağrına basmak için bekleyen çilekeş bir anadır; dostlar meclisine açılan uhrevî pencere, kendine atılan bedeni ahirete hazırlayan maya...

Bir anlık düştür hayat.

Bu düşün sonunda aldanışın türküsünü söylememek, meyvesiz bir ömür geride bırakmamak için toprağın çiçekler uzatan yönünü yakalamak gerekir. Bu yakalayışın yegâne ilacı ölümü, ölmeden önce öldürmek, ilahî dergâhın azameti karşısında eriyip yok olmak, can içre canı tatmaktır. " Çünkü başta Habibullah olan Efendimiz (s.a.s.) ve ashabı, nice erenler gönül dostları kabrin öbür tarafındadırlar. "İmanın ikliminde eriyen bir insan için bir anlık düşün sonu olan ölüm, bir başlangıcın ilkidir. Ötelerle hemdem olan yüce gönüller, bu kısacık dünyanın güzellikleri karşısında sarhoş olmazlar, yok olup gitmekten korkmazlar. Onlar bilirler ki, âlem-i ervahta (ruhlar alemi) başlayan, anne rahminden dünyaya uzanan bu yolculukta ruh, en kısa, dünya hayatında konaklayacak ve bu kısa dinlenmenin neticesinde kabre, kabirden de ebedî hayata gidecek, hakiki mekânında yerini alacaktır. Kalp ibrelerini Hakk'a ayarlayan gönül erleri, her anı dolu dolu yaşayarak Rablerinden gelen mesaja göre ha-

yatlarını tanzim edecekler ve sırat-ı müstakimden ayrılmayacaklardır. Dünya ahiretin tarlasıdır. Bu tarlada ne ekilirse, yolculuğun sonunda o biçilecektir.

Ölüm gidilesi yol, içilesi şerbet; ölüm, dünya talimgâhında yorulan bedenlerimize terhis tezkeresi; ölüm, cemale müştak ruhlar için şeb-i arus, şaşalı bir düğün; ölüm, ruh kuşunun yanarak vuslata kanat açması; ölüm, dünya orucunu bir meleğin elinden içilen kevser şarabıyla neticelendirip dostla yapılan iftar ve:

"*Ölüm, ölene bayram; bayrama sevinmek var*
Oh ne güzel bayramda tahta ata binmek var."

Bir dünyaya gelince, doğunca kundaklanır insan, bir de ahirete giderken ecel şerbetini içince... Kâinatın dar rahminden ahirete doğmaktır ölümün diğer adı. Her doğum bir tazelik, bir muştudur. Bu müjdeye hazırlıklı olmanın yolu kul olmaktan geçer. Resûl(s.a.s.)'ün getirdiği nâmeyle kul olma şerefini yakalayanlar hakiki imanı elde ederler. "Hakiki imanı elde eden kâinata meydan okuyabilir." ve Hak tarafından kabule mazhar olur. Hak sevdiğini meleklerine fısıldar, melekler de halka sevdirir. Marifet, dünyanın gönderirken mahsun olduğu, toprağın da misafir etmek için sabırsızlandığı bir bedenle Hakk'a yürümek ve herkes ağlarken gülerek dünya misafirhanesini terk etmektir.

Temennimiz bütün insanların bir anlık düşün sonunda geride bıraktıklarına tebessüm etmeleridir.

"*Ey dost, canı sen aldıktan sonra, ölmek şeker gibi tatlı. Seninle olduktan sonra ölüm, tatlı candan daha tatlı.*" (Mevlâna)

Hüner ne pekiyi? Cevabı şair versin:

"*O demde ki perdeler kalkar perdeler iner*
Azrâil'e hoş geldin diyebilmekte hüner."

Gönül Hikâyemiz

Hatırlar mısın gülüm,

Ilık bir sonbahar akşamı başladı bizim hikâyemiz.

Bu hikâyenin adını sen "yılan hikâyesi" koymuştun.

Bu hikâye öylesine uzun ve öylesine çözümsüz ki benim için.

Bir o kadar da zor...

Bu hikâyenin üstünden yıllar geçse de üstünden yüreğim hâlâ aynı acıyı yaşıyor, biliyor musun?

Ilık bir sonbahar akşamı... Çiseleyen yağmur... Bir ıhlamur ağacının dallarında ötüşen kuşlar... Ve kuşların kanat çırpışındaki ayrılık mersiyesi...

Kuşlar, kuşlar, kuşlar...

Kuşlar ki ayrılığın, hicretin, sevginin ve nice güzelliklerin şiirini yazarlar gökyüzünde. Gökyüzünün zarif şairleridir onlar.

Her sonbahar arifesinde nasıl geçip giderler üstümüzden... Yeni ufuklara doğru kanat çırparlar yorulmadan...

Tıpkı sizin gibi…

Güllerim gibi...

Siz de kuşlar gibi yeni ufuklara doğru, gelir geçersiniz benim ömrümün göklerinden. Benim payıma arkanızdan öylece bakmak düşer. Dualar ederim arkanızdan; utanmayacağınız, savunmak zorunda kalmayacağınız bir ömür yaşamanız için; her zaman yıkılmadan dimdik ayakta kalmanız için.

Sen de benim baharımdan kuş misali gelip geçen güllerimden birisin.

Hani birlikte gökyüzüne bakardık; kuşları seyrederdik ya... Sana insan diliyle anlatamadığımı "*kuş*"ların"*dili*"yle anlatırdım ya hani...

Seni ne kadar sevdiğimi,

Seni ne kadar andığımı bir gözyaşlarıma sor, bir de gecelerime…

İsmin yüreğime gelince,

İsmin yüreğimi delince gülüm, uzayıp gider cümlelerim göklere...

Baktım sonu yok bu işin, göklerin ötesine havale ettim hikâyemizi. Kuşların kanatlarına yerleştirdim gözyaşlarımı.

Baktım olacak gibi değil gülüm...

Saldım gitti göklere...

Ben seni... Ben hepinizi Allah için çok sevdim.

Sevgimi paylaştım sizinle. Size bir şey anlatacağım zaman "Söz"ü hep sevgiden açtım. En güzel sevgi sözcüklerini ezberledim sizin için.

"Söz"ün "sevgi"den ibaret olduğunu anlatmaya adadım ömrümü.

Seni tanıdığımda hayret etmiştim. Gözlerin sevgi doluydu ama sözlerin ne kadar acıydı gülüm. Nerden bulurdun o zehir-zemberek kelimeleri. Ağzından dökülen acı sözlerle nasıl yakardın canımı bir bilsen.

Bazen gözlerinden damla damla sevgi yağardı. Herkesten gizlenirdin böyle zamanlarda. Böyle zamanlarda ayrı bir güzellik gelirdi üstüne.

Değer miydi gülüm, bu üç günlük dünyada içindeki sevginin ateşini gizlemeye değer miydi ?

Nedendi bu inat?

Nedendi bu gurur?

Bıraksaydın, gönlünün sıcaklığı kelimelerini ısıtsaydı. Sana bakan sükûnet bulsaydı, seninle konuşan huzur duysaydı.

Ne kaybederdin?

Yazık değil mi avucumuzdan kuş misali uçup giden günlere.

Nasıl da geçiyor zaman.

Giden gün, söylenen söz, ok misali geri gelmiyor ki...

Giden günler ömür yıkar, acı sözler gönül yıkar gülüm.

Gönlün aynası dil, dilin aynası söz...

İnsanın değeri dilinden dökülen sözlerle anlaşılır.

"Söz" insanın değerini tartan terazi,

"Söz" gayb âleminin sırlarını yeryüzüne taşıyan ebedî ve ezelî nâğme,

İnsanı insan yapan efsunlu sır...

Söz olmasaydı insan, ruhundaki sırrın ağırlığına nasıl dayanırdı.

Söz olmasaydı, mahiyetindeki ateş denizinin manasını nasıl taşırdı.

Hak ruha nefesinden üfledi. Varlığın, varını-yokunu, gayb âleminin güzelliklerini kalbin çekirdeğine yerleştirdi. "Can'ın kulağına" fısıldadı.

İnsanı, kalp çekirdeğindeki hakikatleri anlatmakla vazifeli kıldı.

Söz, olmasaydı, Âdem kendisine öğretilenleri kendinden sonraki evlatlarına nasıl anlatırdı. O'nun gibi Hakk'ı anlatmakla vazifeli olan evlâtları hakikati nasıl insanlığa aktarırlardı.

Söz olmasaydı, insan bu dar kafeste nasıl yaşardı. Rabbine şikâyetlerini nasıl anlatırdı. Nasıl rahatlardı.

Öyle söz vardır ki gülüm, masumları öldürür,

Öyle söz vardır ki olmazları oldurur.

"Söz"le ne analar ağlamıştır, anneni ağlattığın gibi.

"Söz"le ne yuvalar yıkılmıştır gülüm, gönül yuvamı yıktığın gibi.

Bazen düşünmeden edilmiş bir sözle nice ışıklar söner.

Acı sözler, can acıtır gülüm.

Bir gün geriye bakıp, birlikte seyrettiğimiz kuşları hatırladığında kalbinde bir acı duyarsan aşağıdaki sözlerimi hatırla olur mu?

Kim ki kaba, acı, çirkin söz söyledi, mahiyetindeki güzelliği perdeledi.

Kim ki tatlı, ulvî, manalı söz etti, yeri göğü memnun etti.

Kirli kalp kirli kelime, temiz kalp temiz kelime üretir.

Sen sen ol anana, atana, hocana, dostuna acı söyleme.

Şu geçici âlemde kimsenin gönlünü incitme.

Kimsenin sırtına söz hançeri saplama.

Kimseyi sözlerinle yaralama.

Hani aramızda soğuk rüzgârlar estiğinde, sıcacık sevgi sözleri ısıtırdı ya içimizi.

Hani gözleriniz gülerdi ya, o tatlı sözlerin ardından...

İşte o zaman yüreğinizdeki güzellik ortaya çıkardı ya dilinizdeki öfkeye inat.

Hep öyle geçsin ömrünüz.

"Söz"leriniz gönüller fethetsin.

Kuşlar, kuşlar, kuşlar...

Kuşların kanatlarına yükleyelim acı sözleri...

En tatlı sözlerle başlasın yarın, hayatımız.

En tatlı sözlerle ifade edelim sevgimizi, gizlemeye gerek duymadan.

Ben seni gökyüzünde kanat çırpan kuşların tüyleri adedince çok seviyorum gülüm! Ve Rabb'ime "tatlı dil" ile yer-

yüzündeki kuşların tüyleri adedince gönüle girmen için yalvarıyorum.

Ilık bir sonbahar günü başlayan yılan hikâyemiz "tatlı söz"ün iksiriyle tatlı bir "gönül hikâyesi"ne dönüşsün.

Ve sen gülüm, güllerine bizim "gönül hikâyemiz"i dünyadaki en tatlı sözlerle anlat olur mu?

İstanbul'a Mektup

"*Seninle bir yağmur başlıyor iplik iplik*
Bir güzellik doğuyor yüreğime şiirden
Martılar konuyor omuzlarıma
Gözlerin İstanbul oluyor birden"

(Yavuz Bülent Bakiler)

İstanbul!

Sen yüz yıllarca güzelliğin diğer adı oldun. En güzel şiirler senin için yazıldı, en güzel şarkılar senin için söylendi. Kaç âşık, gözyaşı döktü sahillerinde. Kaç gönlü kırık, Boğaziçi gurûblarında mısraların yakan girdabına kapıldı. Üsküdar'da Çamlıca'da, kimbilir kaç hisseden gönül, muhabbete dair fırtınalar yaşadı. Beşiktaş'ta Yahya Efendi, Üsküdar'da Aziz Mahmut Hüdâi; Vefâ'da Ebu'l Vefâ Hazretleri kaç dertlinin derdine çare için dua vesilesi oldular. Eyyup Hazretleri'nin kâbe-misal dergâhında o mahşerî kalabalıkta kaç kişi ilk secdesini yaptı. Yüzlerce gönül dostu, toprağın altında yeniden filizlenmeyi bekliyor. Yeniden fetih tomurcukları açsın diye, surların dibinde yüzlerce şehit, efsunlu soluklarıyla dua ediyor.

Sen, tarih boyunca bizim mest eden rüyamız, başkalarının kâbusu oldun. Bu dünyada senin kadar hiçbir şehre göz dikilmedi; hiçbir şehir senin kadar arzu edilmedi. Şimdi bile sana göz koyanlar, sana sahip olmak için her türlü kavgaya hazır tetikte beklemekteler.

Şu dünyada nice diyarlar gezdim, nice şehirler gördüm; senin gibi güzeline, senin gibi efsunlusuna rastlamadım. Üstâd Yahya Kemal'in mısraları sana karşı beslediğim duygulara ne güzel tercüman oluyor:

Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul
Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer
Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul
Sâde bir semtini sevmek bile bir ömre değer

Ey efsâne şehir!

Sende bu büyüleyici edâ oldukça, daha çok uğrunda kavgalar edilir, ölümler göze alınır.

Bu akşam Marmara'nın mehtâbında garip bir hâl var...

Hilâl denizin durgun sularına nasıl da kendini bırakmış. Bizler kendi karanlığımızda boğulurken dizlerimizde hilali sulardan kurtaracak güç kalmamış. Oysa bir zamanlar biz hilâlin aydınlıyla nice beldeleri aydınlatmıştık.

Martılarına söyle, bizi kendimize bile yabancılaştıran karanlıkları kanatlarına yükleyip uzaklara götürsünler.

İstanbul!

Sen bizim için hâlâ, teliyle duvağıyla, sefere çıkan efendisini bekleyen nazlı bir geline benziyorsun. Elinde gül kurusu mendiliyle arz-ı endâm eden, hüzünlü, mavi gözlü bir geline...

Ölüm düşüncesi başından eksik olmasa da; ürkek güvercinler gibi endişen yeri göğü sarsa da sen dünya ruhunu teslim edinceye kadar onun incisi olarak kalacaksın. İnsanlığın bir an bile dilinden düşürmeyeceği esâtîrî bir destan olacaksın.

Ayasofya'ndan bulut bulut yükselirken ciğerinin yandığını; koynunda alışık olmadığın günahlar işlenirken içinin parçalandığını; ince nâzenin konaklarının önünden kaba ve hoyrat insanlar geçerken ağızlarındaki küfürlerden nasıl yüzünün kızardığını biliyoruz.

Üzülme nazlı güzel!

Başındaki Fetih tâcı, bağrındaki Fatih sana yeter. Fatih'in kabri önünde utanırken, boynumuzu bükerken dualarımız hep senin içindi. Sılada, evladının gurbet dönüşünü bekleyen ana gibi, O'nun Hakk'a yalvarışı gibi avuçlarımız senin için açıldı.

Şimdi senin karşında bize en çok yakışan ağlamaktır, biliyoruz. Yarım kalan hatıraları tamamlayacak gücümüz var mı? Avuçlarımıza dökülen gözyaşlarımız yeniden ümit tomurcuklarının açması için yeterli mi? Bu tüketen yorgunluğun, uyuşukluğun üstümüzden kalkması için çare bulmak mümkün mü?

Ey güzel şehir!

O güzel çehreni asma ne olur. Bakma bizim şikâyet ettiğimize. Bu karamsarlığımız kendimizi sana lâyık görmeyişimizden, sana yetmeyişimizden. Kametin o kadar muhteşem ki. Sen Eyyube'l Ensârî'nin gayretini, Ulubatlı'nın yiğitliğini, Fatih'in azmini görmüşsün. Tarihin sayfalarına altın harflerle geçmişsin. En görkemli kahramanları saraylarında misafir etmişsin. Bütün bunlar karşısında hissettiğimiz ürkekliği mâzur gör, bizleri bağışla.

Sen de Süleymaniye'nden yükselen ezanlar hürmetine bize dua et.

İçimizden koparılan çiçeklerimiz tazelensin. Bahar, ufkumuza lalelerle, güllerle, sümbüllerle tebessüm etsin. Sana hak ettiğin değeri kazandırmak için dizlerimize derman gelsin. Talan olan güzelliklerin karşısında harekete geçmek için Rabb'im bize hassasiyet versin.

Bizler hayallerimizin çalındığını yeni fark ettik.

Gemilerine söyle ey şehir, batan düşlerimizi geri getirsinler.

Ey milyarlarca insanı kucaklayan şefkatli şehir!

Şükür ki biz de ömrümüzün bir bölümünde sana misafir olma şerefine eriştik. Bu zaman zarfında "*kâh Kanlıca'da kâh Emirgân'da, kâh Kandilli'nin kurşînî şafaklarında*" sana içimizi döktük. Zaman oldu, adalarına bakıp efkârlandık, zaman oldu yalılarının denizle komşuluğunu seyre dalıp hayran kaldık. Zaman oldu Kız Kulesi'nin efsanesini dinleyip hayallere daldık...

Senin karşında çok zaman kelimelerimiz boğazımızda düğümlendi. Mabetlerin, sarıklı mezar taşlarının önünde dudaklarımızdan demet demet fâtihâlar döküldü.

"*Seninle gönlümüzde bir yağmur başladı iplik iplik,*
Yüreğimize güzellikler doğdu şiirden"

Seni yaşadık, seni tanıdık, seni anladık...

Hüznümüz içimizde sevdandan nârâlar atarken, ruhumuzu ateşlere verirken, gönül kalemimizden şunlar döküldü:

Ey mavi gözlü gelin!

Bir gün, yıllardır sabırsızlıkla beklediğin seferdeki efendin dönecek. Biz de döneceğiz. O zaman başımız daha dik, yüreğimiz daha cesur olacak.

Sen sâbâ rüzgârı gibi tatlı tatlı içimizde eseceksin,
Yağmur olup gülşenimize yağacaksın,
Ve hep bizim olarak kalacaksın.
Sana söz veriyoruz!

Uzaklık Bizim İçin Değil Dost

Uzaklık mı?
O bizim için değil dost.
Biz 'yürek devleti'yiz ötelere uzanan.
Açarız avucumuzu,
Dostlarla o dem yürek yüreğe konuşuruz.
Gözyaşımız vardır bizi ayakta tutan,
Bir de gönül selâmımız...
Dost için geceleri tatlı uykumuzu böleriz,
Dost için secdeye kapanır dua ederiz.
Dostun muhabbetiyle gelir, Hak selâmı.
Bize en güzel hediye dost kelâmı…

Nice güzellikleri paylaştık dostlarla. Nice değerin ve derinliğin farkına beraber vardık. Ömrümüzün en güzel, en taze, en saf yıllarında; insan olmanın güzelliklerini aynı pınardan yudumladık. Anamızdan atamızdan ilk ayrıldığımız zamanlarda gurbetteki garipliğimizi dostlarımızın yanında hafiflettik. Aynı evi, aynı odayı paylaşırken 'ben'lik canavarından kurtulup; 'biz' olmanın ne kadar tatlı olduğunu birlikte idrak ettik. Bugünün dünyasını kasıp kavuran; insanlığın özünü çürüten 'yalnızlık' hastalığından aynı mekânlarda aldığımız terbiyeyle kurtulduk. Hak armağanı ulvi hakikatleri, birlikte solukladık Üzüldüğümüzde beraber ağladık, sevindiğimizde beraber güldük. Ne kadar farklı yaratılmış olsak da, yitirilmiş cenneti yeniden kazanma yolunda aynı rü-

yayı gördük. Neler yaşamadık ki dostlarla... Biz onlarla, bedenimizle değil, yüreklerimizle aynı yolu yürüdük.

Bütün bu güzelliklerin kıymetini ise yıllar sonra ayrı düştüğümüzde fark ettik

Zaman rüzgâr oldu, yaprak gibi dört bir yana savurdu hepimizi.

Kimimiz Anadolu'ya dağıldı; kimimiz dünyaya açıldı. Kimimiz, ani ve acı bir sürprizle ahiret yolculuğuna erken çıkarak hepimizi şaşırttı. Dünya bu ya, telâşı-kargaşası derken koşuşturmaya daldık. Birbirimizden haber bile alamaz olduk. "Kimimiz doğuda, kimimiz batıda, kimimiz kuzeyde, kimimiz güneyde, kimimiz ahirette, kimimiz dünyada olsak da yine birbirimizle beraberiz." dedik, hiç unutmadık birbirimizi, hiç ihanet etmedik paylaştığımız yüce hakikate.

Ne kadar günahkâr olsak, dünyanın tozuyla-toprağıyla ne kadar bozulsak da, bulansa da gönüllerimiz, hep aynı sızıları duyduk, aynı pişmanlıkları yaşadık. İsraf ettiğimiz, kaybettiğimiz güzellikler karşısında birbirimizin dualarına dayandık. Sadece o dualarla ayakta kalacağımızı biliyorduk. Gecelerini bölen has dostlarımızın duası dünyada güvencemiz, aksiyon pusulamız, ahiret sigortamız olarak iman gücümüzü artırdı. O dualar ki; gönülden gönüle köprüler kurdu. Gözlerimize fer, gönüllerimize ve ruhlarımıza aydınlık kattı, kapılar açtı.

Yollarda yalpaladığımız, sarsıldığımız oldu. Çok defa uçurumun kenarından tam gayyâya yuvarlanacakken dostlarımız tarafından kurtarıldık. Kaç defa büyük günahların eşiğinden dostların bize gösterdiği hüsn-ü zannın utancıyla sıyrıldık.

"Ya Rabbi rızanı kazanmak için dostlarla çıktığımız bu yolda bizleri utandırma. Bizleri kaybedenler olarak huzuru-

na alma. Samimi dostlarımızın duaları hürmetine, Sen'in gerçek dostların hürmetine, bizi nefsimizin tuzağına bırakma. Bizleri rızan dairesinde buluşanlardan eyle ."

Zaman zaman -insanlık hali işte- şeytana uyduk, birbirimizle kavga ettik, birbirimize öfkelendik, tenkit ve su-i zan hastalığına düştük.

Kavgamız gayemizle çatıştı: "Kardeşlerimden rica ederim ki; sıkıntı ve ruh darlığından veya nefis ve şeytanın desiselerine kapılmaktan veya şuursuzluktan, arkadaşlardan sudûr eden fena ve çirkin sözleriyle birbirine küsmesinler ve 'haysiyetime dokundu' demesinler. Ben o sözleri kendime alıyorum. Damarınıza dokunmasın. Bin haysiyetim olsa kardeşlerimin mabeynindeki muhabbete ve samimiyete feda ederim." diyen Hak dostunun cümleleriyle kendimize geldik. Bu hakikatler karşısında, yaptıklarımızdan vicdanen rahatsızlık duyduk, uygun bir zaman ve zemini gözleyerek karşılıklı konuştuk, anlaştık. Uzlaşmanın verdiği hafiflikle eskisinden daha fazla kaynaştık. "Dünya öyle bir metâ değil ki nizâa değsin." satırlarını aynı toplulukta okuduk, hatamızın farkına vardık, pişman olduk. Hatadan dönmenin fazilet olduğunu öğrendik. Üç günlük dünyanın kavgaya değmeyeceğini anladık.

Dostumuzun çaresiz kaldığı zamanlarda -üzüldük belki ama- bunu ona gerektiği gibi belli edemedik. Çaresiz kaldığında hakiki manada onun derdiyle dertlenemedik. Efendimiz(s.a.s.)'in, "Kişi kendi nefsi için istediğini, mü'min kardeşi için de istemedikçe tam iman etmiş olmaz." hadîs-i şerifinin gösterdiği ufukta her zaman birleşemedik. Üç günlük dünyanın dostlarla paylaştıkça tatlanacağını, umutların dostlarla paylaştıkça artacağını, ayrı kaldığımızda anladık.

Rabb'imiz, vahdaniyet ve ehadiyet sırrına binaen hepimizi farklı yaratmıştı. Kimimiz yumuşak mizaçlıydı, kimimiz öf-

keli... Kimimiz az konuşurdu, kimimiz çok... Kimimiz karamsardı, kimimiz mütevekkil... Kimimiz en küçük bir olumsuzluğa tahammül edemezdi; kimimiz sabırlı... Kimimiz gayemiz için konuşmayı, koşturmayı severdi; kimimiz sessiz sessiz inlemeyi ve fazla ibadet etmeyi...

Allah bizi öyle güzel bir yerde birleştirdi ki; birbirimize bakarak eksiklerimizi tamamladık. Çünkü biz bir vücudun âzâları gibiydik. Varılacak menzil aynıydı; ama bu dergâhta hepimizin yeri, vazifesi ayrı ayrıydı. Çarkın bozuk işlememesi, aramızdaki mutabakata, karşılıklı anlaşmaya bağlıydı.

Parolamız muhabbet ve uyumdu, husumetle ve düşmanlıkla kaybedecek vaktimiz yoktu. Hâlık'ımız birdi bizim, Mâlik'imiz, Râzık'ımız, Mâbud'umuz bir, bir, bir, bine kadar bir, bir. Hem Peygamberimiz bir, dinimiz bir, kıblemiz bir, yüze kadar, bir, bir… Memleketimiz bir, vatanımız bir...

Zaman zaman, birbirimizi çok ihmâl ettik.

İş-güç, çoluk-çocuk derken dostlarımıza hak ettiği değeri veremedik. Zaman oldu kendimizi dünyanın telâşına, kargaşasına, meşgalesine kaptırdık. Aramızdaki muhabbeti artıracak Hak selâmını bile dostumuzdan esirgedik. Nice bayram, nice özel gece geldi geçti, onları aramadık. Bir yerlerde karşılaştığımızda ise "İnan ki hep aklımdaydın; ama bir türlü arayamadım. Bu aralar o kadar yoğunum ki, işten güçten başımı alamıyorum. İlk fırsatta arayacağım." benzeri cümleleri kurarken utancımızdan yerin dibine geçtik, aslında söylediklerimize kendimiz bile inanmadık. Oysa sevdiklerimiz bize bir telefon, bir bilgisayar tuşu kadar yakındı. Televizyon başında hesapsız şekilde israf ettiğimiz onca zaman diliminin yanında, programımıza haftada bir, can dostumuzu aramayı ekleseydik -ki bu bizim en fazla beş dakikamızı alırdı- ne kaybederdik. Veya vazifesi başında ahirete göçen bir kardeşimizin kabrine

ziyarete gitsek; ailesinin, çoluk-çocuğunun gönlünü alsak, varsa ciğeri yanık anasının babasının duasından istifade etseydik, hayatımızdan bir şey mi eksilirdi? Veya yoğunluğundan yakındığımız işlerimiz ters mi giderdi? Şöyle bir düşünsek, etrafımıza baksak; değişik sebeplerle şimdi bizimle olmayan, hasta olan, sakat kalan, küskün-kırgın olan arkadaşlarımızın üzerimizde hiç mi hakkı-hukuku yok? Bir gün kader aynı şekilde bizim de kapımızı çalabilir. Bizim aslî gayemiz, "insanlığı insanlığından haberdâr etmek, insanlığın özündeki değerleri iman hakikatleri ışığında ortaya çıkarmak, insanlığın kırık gönlünü tamir etmek, nerede bir mahzun gönül varsa el uzatmak"sa, bu, bugünkü halimizle tezat oluşturmuyor mu?

Şunu asla unutmamalıyız: Biz birbirimizden çok şey öğrendik. Şükür bizi Yaratan'a ki -dostlarımız vesilesiyle- bize, kendine ulaşacak yolun ehemmiyetini ve o yolda yolcu olmanın inceliklerini öğretti.

Biz birbirimizden çok şey öğrendik.

Hasılı, birbirimizden öğrendiklerimizle hayata karşı koymayı, bizi bırakıp giden yalancı sevgiler, sevgililer karşısında Hakk'ın yıkılmayan duvarına dayanmayı öğrendik.

Belki açık açık ifade etmedik; ama bizler her şeye rağmen birbirimizi çok, ama çok sevdik.

"Biz hasreti sevdik, çileyi sevdik, gözyaşıyla fidan büyütmeyi sevdik. O'nun rızası için derdi sevdik, dertlenenleri sevdik."

Tek başımıza zayıftık belki, ama birlikte güçlü olmayı, fırtınalara karşı koymayı öğrendik.

Dağlar gibi birbirimize yaslandık, omuz omuza dayandık. 'Bir'dik, uzlaştık, anlaştık, yan yana geldik ve 'yüz on bir' olduk. Yarınlar için hep beraber zirveye diktik gözümüzü. Bu uğurda bin defa yenilsek de, düşsek de ayakta olanın elinden

tuttuk, birbirimizin desteğiyle ayağa kalktık ve her defasında yeniden başladık.

Dost bizim için her zaman ayar düğmesi oldu. Çünkü o bizim için acısıyla tatlısıyla Hakk'a giden yolda, Allah emanetiydi.

Uzaklık mı?..

O bizim için değil dost!

Biz 'yürek devleti'yiz ötelere uzanan.

Açarız avucumuzu.

Dostlarla o dem yürek yüreğe konuşuruz.

Gözyaşımız vardır bizi ayakta tutan; bir de gönül selâmımız...

"Gözümüzden gözyaşını, gönlümüzden selâmını, dilimizden birbirimize ettiğimiz duayı alma Ya Rabbi. Hiçbir zaman bizi birbirimizle imtihan etme. Aramızda uhuvvet ve muhabbetini artır. Kalbimizi su-i zandan, ağzımızı gıybetten, nazarımızı tenkitten arındır. Canımızı birer 'uyum kahramanı' olarak al. Bizi sahabe kardeşliği gibi bir kardeşlikle şereflendir. Birlikten beraberlikten doğacak rahmet ve feyzinden mahrum kalmaktan Sana sığınırız. Bizleri cennetin en yüksek tepesinde dostlarımızla ve Sen'in has dostlarınla beraber, Habibi(s.a.s.)'nin yanında haşreyle! (amin)"

Rüyamdaki Bebeğimsin Sen

Benim Küçük Bebeğim,

Tam iki yıl iki ay önce bir cuma seheriydi. Güneş henüz gecenin karanlık perdesini yırtmamıştı. Garip bir rüya görmüştüm. Garip ama tatlı bir rüya... Rüyamda bakışları sevgi türküsü söyleyen küçük bir kız görmüştüm. Onun küçük ellerini ellerime aldım, onu anne yüreğimden çağlayan sevginin gücüyle kucakladım. Elimdeki süt dolu kadehi minik dudaklarına götürdüm. Kucağımdaki küçük kız verdiğim sütü büyük bir iştahla kana kana içti. Sonra anlamlı gözlerle yüzüme tebessüm etti. Şu anda dünya ölçüleriyle anlatamayacağım bir halde bütün bedenim ılık bir sevgiyle sıcacık oldu.

Uyandığımda aynı duygunun tesiri altındaydım. Perdeyi açıp dışarıya baktım. Henüz karanlık yerini güneşe bırakmamıştı. Pencereyi araladım ve seherin avuçlarına avuçlarımı bırakıp kuşların güneşi davet eden nâmeleri arasında öylece duaya durdum.

Gerisini herhalde unutmamışsındır.

On yedi yaşındaki genç bir kızı küçücük bir bebek şeklinde rüyada görmek ne anlama gelirdi acaba? Rüyamı ehil olan bir büyük; *temizlik (arınma), sevgi ve ilim*, diye yorumlamıştı.

Anlayacağın bebeğim, seninle tanışmamız ötelerde gerçekleşmişti ve sen o günden sonra hep benim bebeğim olmuştun. O rüya bana yakınımızda bulunan birçok insanı ih-

mal ettiğimizi, etrafımızdaki herkesi ayırt etmeden, fark etmemiz gerektiğini öğretmişti. Kim bilir, uzağımızdaki birçok insanı kazanalım derken yanı başımızdaki kaç kişiyi kaybettik. Kim bilir gözümüzün önünden kaç mahzun gönül kuş misali göç etti gitti. Allah umarsızlığımız ve duyarsızlığımızdan dolayı bizi affetsin. Ve bilmeden incittiklerimizin hesabını bize sormasın.

Bugün gibi aklımda... Ertesi gün hava kapalıydı. Rüzgâr her kış öncesi olduğu gibi İstanbul'un saçlarını birbirine katmıştı. Ben de, okula yetişmeye çalışan öğrencilerin ve işlerine koşuşturan telaşlı insanların arasından seni düşünerek okula doğru yola koyuldum. Seni bir an önce görmek için sabırsızlanıyordum. Seninle tanışalı nerdeyse üç ay olmuştu. Bu üç aylık zaman içinde - kendime göre bazı sebeplerimden dolayı - sana çok yakın davranmadığımı fark ettim. Oysa her gün birbirimizi görüyorduk. İçimde beni kendine yakın bulmuyormuşsun gibi tuhaf bir ön yargı oluşmuştu. Elbette bu bir hataydı. İnsanız işte; bazen sanki her hissettiğimiz doğruymuş gibi düşünüyoruz. Çoğu zaman dışımızdaki dünyanın bizi yanıltacağının hesabını yapamıyoruz. Hele bir de öğretmenseniz bu yanılma payını iyi hesap etmelisiniz. Meselelere çok boyutlu bakmayı bilmelisiniz. Bir öğretmenin en mühim vasfı adaletidir, öğrencileri arasında ayrım yapmamasıdır. Öğretmen güneş gibi olmalıdır. Güneş nasıl dünyanın her tarafına gerektiği kadar ısı ve ışık dağıtıyorsa; öğretmen de öğrencilerine şefkatini, sevgisini öyle dağıtmalıdır. İçinde birtakım değişik duygular oluşmuş olsa bile, o her öğrencisinin gönül kapısını bıkmadan, usanmadan çalmalıdır. Onların gönlünü kazanmak için bütün yolları denemelidir.

Ne yapıp edip bir yolunu bulunu bularak o gün seni yanıma çağırmalıydım. Üç dersi bu düşüncelerle geride bırak-

tım. Teneffüste odamdaki masayı düzenlerken sevgi dolu bir ses bana günün en güzel hediyesini verdi.

– Hocam, affedersiniz. Sınıf defterimizde imzanız eksik.

İşte Rabb'im seni bana göndermişti. Sanki bana "Siz yeter ki istemesini bilin, gönülden isteyin, ben kullarıma vermeye hazırım." demişti. Kim bilir ömrümüz boyunca, istediğimizde hemen oluverecek kaç fırsatı kaçırdık. Kaç kez bizler için açılmış dua kapısı getirdiği lütuf dolu rahmetleri bırakamadan, kapandı gitti. Şükür ve mutlulukla gözlerinin içine bakarak sana cevap verdim.

– Hay Allah, unutmuşum. Getir bakalım şu defteri, hemen imzalayalım.

Bir yandan defteri imzalıyor bir yandan da seninle diyalog kurmak için plan yapıyordum.

– Nasılsın bakalım, nasıl gidiyor. Müsait olduğun bir zamanda seninle görüşmek istiyorum.

– Tabii hocam.

Tepkini ölçmek için tereddütle yüzüne baktığımda mutlu olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Beklediğimden daha olumlu bir tabloyla karşılaşmıştım.

Okul çıkışı hiç vakit kaybetmeden yanıma gelmiştin. Bütün sevecenliğinle, sorduğum her soruya cevap vermiştin. Bu konuşma seni de beni de çok memnun etmiş olacak ki saatin nasıl geçtiğini anlamamıştık.

O günden sonra seninle aramızda çok derin bir bağ oluşmuştu. Meğer sen küçük yüreğinde ne büyük güzellikler taşıyormuşsun. Meğer ne temiz bir kalbin varmış da benim haberim yokmuş. Sonrası malum… Ben sana ne verdiysem sen hiç birine itiraz etmedin, beni hiç üzmedin.

Birlikte geçirdiğimiz günlerin hepsi, unutulmaz bir anı olarak geride kaldı. Seninle uzun zamandır görüşmüyoruz.

Şimdi nerelerdesin, neler yapıyorsun çok merak ediyorum. Öğrendiğin güzellikleri yeniliklerle besleyip en güzel şekilde değerlendireceğine can-ı gönülden inanıyorum.

Umarım seni düşündükten sonra kalemimden dökülen şu satırları sana ulaştırmak nasip olur:

Benim küçük bebeğim, ne kadar büyüseniz de, sizler benim için hep küçük, hep temiz, hep masum kalacaksınız.

Yine eski günlerde olduğu gibi sana biraz nasihat etmek istiyorum. Keşke şu an yanımda olsaydın, keşke yine masum gözlerini gözlerime dokundurup anlayan gözlerle baksaydın.

Sen benim bu cümlelerime bakma bebeğim. Annelik duygusundan olsa gerek, keşkeleri arka arkaya düşünmeden öylesine sıraladım.

Elbette ayrılık olacak.

Ayrılık olacak ki beraberlikler, sevgiler daha da derinleşsin.

Ayrılık olacak ki gençler, öğrendiklerini hayatta tatbik edebilsin.

Şimdi sana, gönlümden senin için gelen cümlelerle sesleniyorum. Yazması benden değerlendirmesi -tabii istersen- senden olsun.

"*Ateşi su söndürdüğü için, ateş sudan kaçıcıdır.*" (Mevlâna)

Ateş hem çirkinlikleri yakar, yok eder; hem de güzellikleri. Ateşin güzellikleri yakmaması için ateşe hükmetmek gerekir. Duygu ve düşünce "ateş" tense eğer; ateşe hükmeden yegâne unsur, varlığın hayat kaynağı olan "*su*" dur.

Mâlum, insan topraktan yaratılmıştır. Toprağın şekillenmesi, işe yaraması için suyla yumuşatılması gerekir. Toprak sulanmazsa kaba, sert ve verimsiz olur. Sulanmamış toprakta ne fidan yetişir ne de çiçek filizlenir.

Yaratıcı, insanın toprağının verimli olması, şekillenmesi için mahiyetine suyu temsil eden iki unsur yerleştirmiştir: "Gözyaşı ve alın teri"

Kişi duygularının oyuncağı olmamak için "gözyaşı" dökmeyi öğrenmelidir. Âşık Yunus:

"*Âşık Yunus çeker âhı / Gözyaşı siler günahı*" diyerek bunu ne güzel ifade etmiştir. Allah için dökülen gözyaşı, cehennem ateşinin yegâne söndürücüsüdür. Nebiler Nebisi (s.a.s.) de şöyle buyurmuştur:

"*İki gözü Allah yakmaz; bir nöbet tutan gözü, bir de Allah için ağlayan gözü*" (Hadis)

Allah gözümüzden kendisi ve insanlık için dökülen gözyaşını eksik etmesin.

Benim küçük bebeğim.

"Toprak"ın şefkatini, tahammül gücünü kendine rehber edin.

Sen hayatın boyunca nefsinin ateş-misal duygularına karşı uyanık ol.

Varlıklar arasında ayrım yapma "hava" gibi her gördüğüne huzur ver.

Karşılaştığın herkese gözyaşının, alın terinin gücünü ve asaletini yaşayarak anlat. Gönül toprağını gözyaşıyla ve alın teriyle yoğuranın gönül bahçesinde sayısız cennet çiçekleri filizlenir.

Su gibi berrak, su gibi duru, su gibi aziz ol.

Su gibi, dünyanın kirlerini arındır.

Su gibi, katıları yumuşat,

Su gibi, ihtiyacı olan çölleşmiş ruhları yeşert.

Su gibi, her uğradığına hayat ver.

Böyle yaşarsan göreceksin ki bu uğurda en değerli varlığın olan canını fedâ etmek bile sana zor gelmeyecek.

Satırlarıma son olarak Allah Resûlü(s.a.s.)'nün çok sevdiğim bir hadis-i şerifiyle ve duayla son veriyorum:

"*Ah ne kadar arzu ederdim ki, Allah yolunda öldürüleyim, sonra tekrar diriltileyim, sonra yine öldürüleyim, sonra tekrar diriltileyim, sonra yine öldürüleyim.*"

Ruhundan *temizlik*, yüreğinden *sevgi*, ömründen *ilim* eksik olmasın bebeğim. Senin de seherlerde rüyalarından cennet çiçekleri filizlensin.